

Pag. 2-8

**Cum a ajuns
generația de ieri
să ucidă
generația de azi**

Pag. 5

**Berkovitsa-Băilești.
O prietenie cu răsunet**

Pag. 8

**Centenarul
Marii Uniri –
între nepăsare și
controverse (III)**

Gazeta de BĂILEȘTI

Seria a XV-a

Nr. 10

octombrie 2017

Publicație lunară de informare a cetățenilor orașului Băilești • 8 pagini •

Se distribuie
GRATUIT

Oltenii își cinstiră a zecea oară licoarea de suflet, că de, așa cum zăsară ei: Dacă ZAIBAR și PRAZ nu e... nimic nu e!

Băileștenii, oltenii get-beget, cetățenii orașului lui Amza, mențin cunoscută această licoare babilică, **zaibărul** și au reușit s-o facă vestită atât în țară cât și peste hotare. Zaibărul de Băilești este din 2008 marcă înregistrată OSIM. Cu toate acestea, nu se găsește la vânzare în magazine, ci doar acasă la gospodari. Este un soi hibrid. Povestea zaibărului începe pe la 1850 când pentru prima dată, în Europa au fost aduși câțiva butași de viță de vie din America. Numai că aceștia erau infestați cu filoxera, un parazit care a pus la pământ podgoriile cu soiuri nobile. Și pentru că producția a scăzut dramatic, cercetătorii au găsit o soluție. Au obținut un tip de hibrid din încrucișarea soiurilor europene cu cele americane. În 1903, viticultorul francez Albert Seibel a adus în țara noastră câteva soiuri noi. Vița

Seibel a fost plantată în zonele nisipoase din Oltenia. Oltenii l-au botezat zaibăr. Negru și gros ca motorina, aspru, numai bun de consumat alături de o bucată de slăninuță, ori carne de la găleată. Iar olteanul adevărat pune pe masă și un fir două de praz. Și pentru că oltenii sunt mândri de vinul și prazul lor, băileștenii, cei mai olteni dintre olteni, le-au creat și un festival: **Festivalul Zaibărului și al Prazului**. Astfel, în perioada 21-22 octombrie,

Primăria Municipiului Băilești, Consiliul Local Băilești, Casa de Cultură Amza Pellea și Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Dolj a organizat ediția a X-a a Sărbătorii Zaibărului și al Prazului. Sute de olteni au petrecut în orașul lui Nea Mărin, Festivalul Licorilor Oltenesti în al zecelea an de fief. Așa cum îi știm pe băileșteni, au primit oaspeții ce au binevoit a veni la acest festival cu pâine în test, șuncuță țărănească și praz, iar zaibăr pe săturate. Centrul orașului a răsunat de muzică, iar piața civică a fost împânzită de mese cu bucate tradiționale stropite cu zaibăr de Băilești. Zaibărul, firul de praz cu o felie de brânză și o bucată de pastramă de oaie, pe acordurile muzicii populare, au fost ingredientele acestei sărbători autentice oltenesti.

► Continuare în pag. 4

Un cetățean model

În viața noastră întâlnim adesea oameni, de la care putem învăța foarte multe lucruri bune. Oameni de la care am învățat cum trebuie să se comporte un cetățean în comunitate, dar și ce trebuie să facă să poată sprijini comunitatea fără să ceară nimic în schimb. Domnul profesor GHEORGHE GHEORGHISAN a fost unul dintre acei oameni. Pentru a fi

om, așa cum spunea domnia sa, trebuie în primul rând să respecti pe cel de lângă tine, pe aproapele tău. Această lecție pe care o preda tuturor, este lecția de viață, de care cu toții avem nevoie și pe care trebuie să o învățăm.

Mulțumesc bunului Dumnezeu, care mi-a dat șansa să întâlnesc persoane în care să găsești bunătatea, corectitudinea și respectul. Printre aceste persoane se numără și domnul profesor, un cetățean model, căruia astăzi înălțăm un gând pios către ceruri, rugându-ne pentru odihna veșnică, în pace și amintindu-ne de tot ceea ce ne-a învățat.

Va rămâne în amintirea mea, a noastră, ca un cetățean model, un dascăl adevărat, care întotdeauna și-a dorit să formeze și să educe tinerii din comunitatea băileșteană și nu numai.

Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească, iar de acolo de sus, sper să ne vegheze cum a făcut și aici pe pământ.

Primar Costel PISTRIȚU

Elogiu îndoliat

Să scrii despre plecarea din viață a cuiva apropiat e datorie morală, în cazul de față, din solidaritate profesională și redacțională – pe o parte, dar pe de alta, ridică semn de întrebare dacă reușești să prinzi prin cuvinte tot ce se cuvine în privința celui plecat pe neașteptate.

Da, a plecat pe neașteptate, domnul profesor Gheorghe Gheorghisan, după mai puțin de o săptămână de suferință, aproape de a deveni octogenar, după o viață de cumpănare – OMUL fără vicii, recunoscut ca echilibrat, de la hrană la caracter, un OM care s-a remarcat prin inteligență, aplecare spre învățătură, cu o perseverență dovedită în anii de formare școlară și intelectuală.

Băileștean, din moși-strămoși – născut în anul 1938, a învățat la fosta Școală Elementară Nr. 4 (localul de azi al Liceului Tehnologic Ștefan Anghel unde avea să-și încheie cariera de profesor și director (ce coincidență!). A avut o învățătoare de excepție, pe doamna Adelina

Pătruț-Berheci, care l-a insuflat dragostea de Limba Română, cultivată mai târziu, în clasele gimnaziale de prof. Ana Pătra și Elena Segăroeanu, apoi la Colegiul Național Carol I din Craiova (pe atunci Nicolae Bălcescu), de prof. Dem Teodorescu.

A intenționat să facă studii juridice și a dat admitere la Facultatea de Drept de la Cluj, dar a fost respins pentru că era fiu de țaran mijloc... nelectivizat. A muncit ca funcționar, cu competență și dăruire, desfășurând și o apreciată activitate sportivă – portar al echipei de fotbal "Progresul" Băilești. Au venit, apoi, căsătoria, copiii, după care l s-a permis, prin "recomandare" să urmeze cursurile Facultății de Filologie-Română. În același timp a desfășurat o activitate didactică apreciată la Școlile gimnaziale de la Galicea Mare și Balasan, ca deosebită, pentru probitatea și calitatea componentelor instructiv-educative ale acestora. Rezultatele obținute an de an, l-au adus

un binemeritat prestigiu în rândurile elevilor și părinților. Prețuit de colegi și cei responsabili de starea învățământului, profesorul Gheorghisan s-a remarcat și în funcțiile de conducere în care a funcționat – director al Casei de Cultură Amza Pellea și al Liceului Tehnologic Ștefan Anghel.

Competența profesională s-a afirmat fără ostentație, însă cu un cult deosebit pentru corectitudinea exprimării orale și scrise fiind necruțător cu ignoranții și agramații ajunși în funcții de conducere pe ocolite. Gramaticianul care era n-avea cum să nu ridiculizeze cu interlocutorii gafele monumentale ale unor demnitari certati cu gramatica.

Și totuși... de acum, vorbim de El la trecut; soțul, tatăl, bunicul, profesorul, directorul și nu în ultimul rând, gazetarul care a dat strălucire publicației locale, a fost condus pe ultimul drum, joi, 12 octombrie a.c. A iubit atât de mult *Gazeta de Băilești* încât, la apariția fiecărui număr, chitea cu răbdare câteva zeci de exemplare pentru cunoscuți și erau destui care-L rugau să le ducă El însuși.

Spunându-l, în încheiere "Adio, iubite prieten și coleg!" adaug în memoria Lui, un sonet, pentru tot ce a însemnat El pentru comunitatea băileșteană care l-a distins cu titlul de "Cetățean de onoare" al Municipiului Băilești, de acum trecut în cele veșnice.

*De ce-ai plecat, Domnule Gicu,
Parcă supărat, așa intempestiv
Și ne-ai lăsat însingurați, dar și cu
Un abandon curat definitiv?!*

*Și dacă-ai apucat pe cel din urmă drum,
"Gazeta..." după plânset și suspine,
Se-ntreabă repetat, zadarnic cum
Ar mai putea să-ăpară fără tine?!*

*Cine să mai scrie, măcar la fel, ca Tine
Și frazele să-i fie curgătoare,
Să cadă cititorilor cu bine,*

*Cu virgule zgloabii, la locul lor,
Puse cu-ngăduință și răbdare?!
E greu de presupus în viitor!!!*

Valentin TURCU

DESTIN DE DASCĂL

(În amintirea domnului profesor Gheorghe Gheorghisan, care a plecat într-o lume mai bună...)

un dascăl – amintire vie
în suflet de copil păstrată
rămâne o fotografie
cu-o ramă scumpă, încrustată

deschide casa minții tale
și în fereastra dinspre lume
găsești consoane și vocale
prin care ți-ai făcut un nume

creionul pus în mână dreaptă
de-un dascăl dedicat, iubit
ți-a deschis drumul ce așteaptă
un viitor de împlinit

în mintea ta, iconă vie,
un dascăl timpul ți-a cernut
trăiește-ntr-o fotografie
ce te urmează din trecut.

Maria OPREA (Maminineta)

Lecturile unui pensionar

„Din culisele literelor românești“
(Marin Ioniță - „Kiseleff 10. Fabrica de scriitori“)

Câteva argumente m-au determinat să mă aplec mai îndelung asupra acestei cărți – mai întâi, preferința cititorilor de vârstă a treia pentru scrierile memorialistice. Apoi, comemorarea insuficient mediatizată în decembrie trecut a celor șase decenii care s-au scurs de la dispariția tragică a lui Nicolae Labiș și, în fine, faptul că pe unii dintre dascălii și „elevii” care au activat la Școala de Literatură i-am cunoscut personal, cu toții fiind profesori și studenți ai Facultății de Filologie din București. Mă gândesc la nume cunoscute, precum G. Călinescu, Mihail Novicov, George Ivașcu, Ovid S. Crohmăniceanu, Dumitru Micu, Silvan Iosifescu, Ion Vinter sau Margareta Labiș.

Cartea, apărută în colecția „Istorii subiective” la Editura „Adevărul Holding” București 2011, este o reeditare a primei ediții, publicată în 2003 la editura piteșteană „Paralela”. Autorul cărții nu este un nume necunoscut dar nu are totuși notorietatea celor mai mulți dintre eroii acestor amintiri. Așa cum mărturisește cu modestie și umor, este „necunoscut în țară” dar rămâne „autorul cu cele mai multe cărți publicate din satul meu, din întreaga istorie”. Marin Ioniță este membru al Uniunii Scriitorilor și autor a numeroase cărți de beletristică și istorie literară, precum „Capul lui Decebal”, „Cuibul cu năpârci” sau „Intersecția lupului”. De asemenea, a scris volumul „Pasărea cu cloț de otel”, probabil închinată lui Labiș, a căruia ultimă poezie, concepută pe patul de moarte și dictată lui Aurel Covaci, se intitula „Pasărea cu cloț de rubin”.

Ca mulți alți tineri creatori sau doar aspiranți la literatură el a făcut parte, temporar, din tre elevii Școlii de Literatură și Critică Literară „Mihail Eminescu”, înființată în 1950, desigur, după model sovietic. Stînd că literatura este un mijloc eficient de ideologizare a societății românești de după ultimul război Mondial, autoritățile comuniste au pus la cale un sistem instituțional de indoctrinare a tinerelor talente, în ideea că unii dintre acestia vor deveni scriitori valoroși, cu capacitatea de a modela spiritualitatea românească a epocii. Dar, firește, o modelare conformă cu tiparele dogmatice de la Moscova, cu cerințele imperioase formulate de Lenin și Stalin! Pe acest considerent a avut loc o selecție riguroasă, pe criterii social-politice, fiind recrutați tineri din rândul păturilor sărace – muncitori și țărani – ignorându-se înclinațiile literare, estetice ale cursanților.

Li s-au asigurat, în schimb, condiții materiale excelente (în localul din șoseaua Kiseleff nr. 10, actualul sediu central al PSD), o bursă consistentă, haine, hrană etc. Din păcate, aceste condiții erau însoțite de o disciplină de tip militar, control riguros, măsuri restrictive – „analiza abaterilor” în

structurile UTC și PCR. Memorialistul pomeneste despre atmosfera strictă, spartană, cu internat obligatoriu, inclusiv pentru bucureșteni, ba chiar și pentru femeile care aveau acasă copii minori! Paznici intoleranți și garduri înalte de sârmă făceau imposibilă evadarea iar pentru cei mai recalcitranti elevi excluderea survenea implacabil. Totul sub conducerea unui director intransigent, Petre Iosif, autorul textului actualului de abdicare impus Regelui Mihai I.

Apoi, însăși programa școlară includea studiul Marxism-leninismului, al literaturii ruse și sovietice și alte asemenea „discipline”, precum și ore de tehnică și creație literară, la care predau nume cunoscute ale literaturii române de atunci.

Autorul acestor memorii, el însuși victimă a Securității și a conducerii comuniste în lătură cortina care se ascunde imaginea Școlii și dezvăluie realitățile din spatele acesteia. Sub acest aspect, demersul lui poate fi comparat cu acela al lui Vladimir Tismăneanu în lucrarea „Lumea secretă a nomenclaturii”. Firește, păstrăm proporțiile, căci Ioniță divulgă anumite secrete nu din lumea ascunsă a protipendadei comuniste ci din aceea a literelor românești. El luminează anumite taine care au marcat viața și opera unor scriitori români, fie în episoade amuzante fie, dimpotrivă, în secvențe grave, dramatice sau chiar tragice.

Astfel, zvonuri sau adevăruri îl însoțesc pe legendarul **Mihail Sadoveanu**. „Ideea **Baltagul**ului s-a născut într-o gară, când scriitorul a văzut niște mocani duși în lanțuri de jandarmi”. Nu se știe nici dacă scriitorul își bătea (educa) numeroșii copii cu biciul sau dacă a iubit-o pe Otilia Cazimir. Istoricul literar crede că aceasta a fost iubită succesiv și de Sadoveanu și de prietenii lui – Topârceanu și Ionel Teodorescu – ba chiar și de Garabet Ibrăileanu. Ioniță mai comentează și renumele disproporționat al romanului „Mitrea Cocor”, căci numele „eroului” a fost atribuit unor străzi sau pasaje din marile orașe. Comentează și despre suspiciunea că, de fapt, „Mitrea Cocor” nu-i aparținea lui Sadoveanu, rolul acestuia rezumându-se la a stiliza și semna un manuscris creat de altcineva. (Ulterior s-a descoperit că adevăratul autor al romanului fusese Dumitru Ciurezu, scriitor oltean, din Pleșița, aflat în anturajul lui Sadoveanu și trăind din stipendiile oferite de acesta, aflat în funcții înalte ale statului român).

Una peste alta, în ciuda unor reproșuri justificate pe care posteritatea le-a făcut autorului „Fraților Jderi”, acesta a reușit să promoveze legea dreptului de autor,

scotându-i pe scriitori din mizeria materială în care se zbăteau în acei primi ani de „democrație populară”.

Nici **Tudor Arghezi** nu putea lipsi din memorialistica lui Marin Ioniță. Astfel, în perioada prohibiției impuse acestuia, cărțile lui au circulat intens pe sub mână, în copii dactilografiate sau chiar scrise manual, asadar sub forma de samizdat. Casa lui de la Mărtisor era închisă pentru cei mulți, singur Labiș avea acces acolo, deși de aici a pornit și conflictul cu conducerea școlii. Ioniță confirmă și el că „demolarea” lui Arghezi urmărea să-i facă loc lui A. Toma (Moscovici), „profesoras de pe la Urziceni, unde fusese coleg de liceu cu C. I. Parhon”.

Evocării lui **G. Călinescu** îi rezervă spații largi. Astfel, menționează celebrele întâlniri ale acestuia cu studenții, cărturarii și publicul bucureștean, în cunoscutul Amfiteatru Odobescu. (Imi amintesc cu mândrie nostalgică privilegiul de a fi participat la multe dintre aceste evenimente memorabile, pe vremea îndepărtatei mele studenții...) Marin Ioniță reține vocea ciudată, ușor pitigăiată a Maestrului, expunerea teatrală, ironizarea însoțitorilor (de regulă George Ivașcu și Mihail Novicov) dar și plăcerea de a arunca ocheadă câte unei studente nurlii, care să-i facă acesteia fericită ziua respectivă... Memorialistul este chiar intolerant cu marel scriitor: ... Călinescu nu a făcut altceva decât să joace teatru toată ziua și în toate zilele. „Ba, mai mult, dezvăluie câteva conflicte mocnite avute cu unii scriitori. De pildă, îl defieștează ca poet pe Virgil Teodorescu, în ciuda opoziției unor confrăți, pe care îi sancționează la rândul lor: Bogza, tu ești căpitanul mărilor albastre. În literatura română eu sunt căpitanul!” Lui Perpessicius (care-și pierduse în război mâna dreaptă) îi azvârle fără milă disprețul său: „de 40 de ani mă plictisești cu zâmbetul ăsta al tău cretin”.

În afara marilor nume ale literaturii române, cu plusuri și minusuri, au intrat în atenția autorului acestei cărți și scriitorii contemporani. Mai întâi, firește, vârstnicii. El scrie câteva rânduri despre **Alexandru Jar**, soțul Olgăi Bancic, comunista decapitată de Gestapo în Franța, unde ea făcea parte din rezistență. (Imi aduc aminte despre cartea lui Jar, „Undeva pe Dunăre”, citită în adolescență, despre luptele grănicerilor din Banat cu „bandiții” lui Tito). Când relația lui Dej cu liderul iugoslav se îndulcește, Jar are curajul să ceară explicații privind minciuna în care fuseseră ținuți scriitorii – și românii,

în general. La fel se revoltă și blajinul **Radu Boureanu**, care scrisese, pe aceeași temă, o dramă, „Lupul”.

În schimb, **Fănuș Neagu** este eliminat din Școala de Literatură fiindcă nu se dădea jos din pat la ora deșteptării, firea rebelă a acestuia fiind evidentă încă din tinerețe!

Ioniță îl prezintă cu simpatie pe **Mihail Beniuc**, unul din poeții de frunte ai anilor '50-'60. Mai întâi, despre statura sa... liliputană: „Când se afla într-un grup de scriitori, dacă lipsea Veronica Porumbacu, el era cel mai scund”. Specialist în Psihologia animalelor, inteligent, cult, om de știință și poet, nu l-a ajutat pe Blaga dar a susținut reabilitarea lui Octavian Goga. Ioniță ironizează atașamentul declarat al lui Beniuc față de sovietici, citând cunoscutele versuri ale acestuia: „Pe unde trec, pe unde mă duc / Lumea vorbește, lumea șușotește: / Acesta este poetul Beniuc / Știe șapte limbi și rusește.”

(În acest moment înalt al carierei sale l-am văzut și eu pe Beniuc, în holul facultății noastre, fiind șeful catedrei de Psihologie animală a Universității din București).

Dar memorialistul pătrunde și în culisele căsniciei lui Beniuc, evocând o împrejurare amuzantă și neobișnuită: alături de **Marcel Breslasu** (și consoarele lor) participă la o manifestare a poezilor din Blocul comunist la Moscova. Acolo, unul dintre ei (Ioniță nu face precizări) a pus ochii pe nevasta partenerului de călătorie și de... breaslă. Aventura fiind acceptată și dusă până la capăt. Însă cei doi „încornorați” nu s-au lăsat mai prejos și s-au resemnat să se combine, la rândul lor! Așa că, scriitorii „s-au întors de acolo... în altă formulă conjugală dar în deplină armonie!”.

Dan Desliu a fost un precursor al lui Adrian Păușescu în ipostaza de „mobilizator al maselor” (n.n. – este autorul cunoscutelor pe atunci balade proletcultiste „Lazăr de la Rusca” și „Minerul din Maramureș”). Ioniță Conchide: „A fost poetul epocii lui Stalin și Gheorghiu-Dej, așa cum Esenin și Maiakovski fuseseră legați de Cultul lui Lenin. Dar el n-a fost în stare de gestul lor final. El s-a aruncat în mare iar cadavrul a fost recuperat de furia ciorilor și a câinelui vagabond”. (Dan Desliu, devenit, ulterior decăderii sale, disident, apoi membru F.S.N., s-a înecat în timp ce înota în mare, la 4 septembrie 1992).

În principal, autorul cărții de amintiri se referă la scriitorii generației sale, aducând în fața cititorilor fapte, întâmplări și replici insolite. Într-o ordine aleatorie, aflăm că autorul tănșea tinerește după **Ana Blandiana** (adorată însă și de Gogu Rădulescu și refuzând propunerea lui Ion Iliescu de a deveni vicepreședinta țării...), iubirea dintre poeta Sânziana Pop și actorul Dan Năuțu, admirația lui Eugen Jebeleanu, Gabriel Liiceanu sau Andrei Pleșu pentru Ileana Mălăncioiu, „cea mai renumită poetă a timpului”.

Memorialistul deplânge apoi destinul vitreg al lui **Gheorghe Tomozei**, băiat din flori și esuat în dragoste (nici familie, nici soții, nici copii). **Marin Preda** „a murit înecat în vomă” iar **Nichita Stănescu** „avea ficatul ars ca pe jar”.

Apoi urmează o informație utilă pentru copii de acum o jumătate de veac: celebrele versuri „Dă-mi, tătucule, și mie/ O lopată și-o mistrie/ Să mă duc pe șantier/ Să mă fac brigadier!” îi aparțin lui Nicolae Stoian, unul din cursanții Școlii de Literatură. Și tot cu tentă hazlie, Ioniță furnizează două informații din țara „comunis-

mului victorios”. Scriitorul Ilia Ehrenburg (în tinerețe i-am citit romanul „Al nouălea val”) a câștigat atâția bani pe o carte încât și-a permis să cumpere un tanc pentru Armata Rosie, care i-a purtat numele până la Berlin! A doua se referă la un film rusesc cu aparență erotică în care o tânără frumoasă ca o căprioară este urmărită prin pădure de un băiat, posibil violator. Când, istovită, fata este ajunsă din urmă, tânărul îi cere gâfâind: „Dă-mi cotizația, Masenka!”. Pășămite, fiicăul era secretar de Comsomol!!!

Partea cea mai întinsă a amintirilor îi aparține lui Nicolae Labiș, întâlnit în numeroase pasaje ale cărții. Venit în școală deja cu aureola de mare poet, felicitat în mod special de Sadoveanu, având intrare liberă atât la Mărtisor cât și la... Comitetul Central, autorul „Primele iubiri” este însă o personalitate incomodă, refractară, fiind în vâdit dezechilibru cu rigiditatea și constrângerile cerute în școală. Credincios comunistului dar nonconformist și ostil dogmatismului practicat de partid, el a suferit și de pe urma invidiei unor colegi sau profesori, pentru condiția lui de **poet autentic**, consacrat la o vârstă neverosimilă.

Labiș se opune teoriei modelelor sovietice, tinerii scriitori fiind obligați să emită idei, teme și formule artistice moskovite, care vizau crearea unor eroi exemplari, ideali, perfecți. Tăcut, interiorizat dar solicitat la tot felul de manifestări, el își caută salvarea în poezie, în băutura și în femei. Eșuează însă în dragoste fiindcă „iubea mai mult poezia decât femeia. Mai mult cărțile. Mai mult decât femeia, iubea aventurile cu femei”.

De aici a izvorât împrejurarea că a iubit o colegă, „fiică de aviator”, care a devenit apoi iubita lui Nichita Stănescu, „singurul element biografic comun celor doi”. (Este vorba, probabil de Doina Ciurea, devenită, în 1962, soția acestuia din urmă).

Decepcionat și derutat, simultan și logic, Labiș va cunoaște nu iubirea pură ci amorul fizic în compania unor prostituate, „femei de meserie”, „cu gesturi obscene”. De aceea „nu va mai avea niciodată parte de o iubire imaculată”. Și, totodată, o consecință dramatică în planul creației: Labiș este, probabil, singurul mare poet care și-a cântat propria iubire, „abia fulguită în câteva versuri răzlete”. Singura lui poezie de dragoste publicată este poemul „Primele iubiri”. Iar versul final, „Eu nu mai sunt, e-un cântec tot ce sunt” reprezintă „apogeul de dragoste a lui Labiș, al întregii sale creații”.

Așadar, neîmplinit în dragoste și în viață, fără să fi atins maturitatea artistică, negăsind în sine resursele necesare spre a depăși crize, Labiș s-a refugiat în alcool și în moarte. Aceasta a survenit în urma accidentului de tramvai din decembrie 1956. Iar în preajma lui și atunci, s-a aflat o femeie, balerina Maia Pelevoi, care a asistat îngrozită la impactul nimicitor al tramvaiului asupra tânărului poet, mort treisprezece zile mai târziu...

Revenind la cartea lui Marin Ioniță trebuie adăugat că ea consemnează și dispariția Școlii de Literatură. Regimul comunist a înțeles că nu poate crea un regiment de scriitori, gata „cu degetul peț răgaci” să pornească „la luptă”, că aceștia au dreptul la opinii și convingeri proprii. Crezând în mod sincer în „revoluție” tinerii „elevi” constatau că li se refuză accesul la valorile autentice ale literaturii, că dogmatismul de import răsăritean distona flagrant cu libertatea interioară a fiecăruia dintre ei.

Recomand cu căldură această carte, adevărat document al unor vremuri apuse, sper, definitiv.

Marian PIRNEA

Cum a ajuns generația de ieri să ucidă generația de azi

Trasaturile generației de ieri. Copile, ne iartă pentru că generația de azi a ajuns să ucidă generația de ieri!

Generația CARTE. Generația DRUM PE JOS, generația GUMĂ TURBO, generația V-ATĂ ASCUNSELEA și generația SCRIS PE BLOCURI.

A fost odată ca niciodată, (și câtă durere că voi, copiii de azi, nu veți avea ce să povestiți!)... o generație ALTFEL.

Una în care copilăria însemna răs cu gura până la urechi, mâncat de pe jos orice-ți cădea, joc RATELE SI VÂNĂTORII, STICLUTA CU OTRAVĂ, ELASTICUL, COARDA, ȚARĂ, ȚARĂ,

VREM OSTASI, MATELE ÎNCURCATE, FLORI, FILME SI BĂIEȚI, MELODII SAU CÂNTĂREȚI!

A fost odată o lume plină de PĂRINȚI. Care munceau, își creșteau copii și îi învățau: să respecte adulții, bătrânii și profesorii. Să își facă temele, să se joace de-a... să spună „SĂRUT MÂNĂ PENTRU MASĂ, MĂ SCUZAȚI!”...

A fost odată o lume plină de COPII. Care mergeau la școală, se jucau, învățau și abia așteptau să vină a doua zi, să își reîntâlnească prietenii și colegii de clasă.

A fost odată ca niciodată o lume plină de ȘCOLI. Care „răsunau de clinchetul

cristalin al dopedelului”. N-am să uit niciodată această propoziție, scrisă în manual. Se vorbea despre prima zi de școală...

Spune-i copilului tău cât de mult contează pentru tine și cum venirea lui pe lume ți-a transformat întreaga ta existență. Comandă AICI scrisoarea personalizată pentru copilul tău, pe care să i-o oferi atunci va putea înțelege lumea așa cum este ea.

A fost odată o LUME... **Trăsăturile generației de azi.** Astăzi e o lume. Cu litere mici. Virtuală. Oamenii nu mai sunt oameni, au devenit roboți...

► Continuare în pag. 8

Sfântul Dimitrie – Izvorătorul de mir

În ziua de 26 octombrie, Sfânta noastră Biserică Ortodoxă prăznuiește pe Sfântul Mare Mucenic Dimitrie, Izvorătorul de Mir. Ne este cunoscut tuturor sensul, sau semnificația, cuvântului mucenic, sau martir, care desemnează pe acela care, urmând lui Hristos și slujind oamenilor, și-a dat viața pentru învățatură creștină, pecetluind astfel, cu sângele lui, credință și dragostea în Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos. Zece și poate sutele de mii de martiri, al căror număr și nume le cunoaște numai Dumnezeu, au întrupat, în nevoițele lor mucenicești, cele mai înalte și mai scumpe virtuți ale vieții creștine, printre care un prim loc îl ocupă credința, nădejdea și dragostea. Ei au pășit spre mucenicie, spre suferință, spre martiraj, plini de o înflăcărată credință în Dumnezeu, pătrunși de adevărul de neclintit al cuvintelor Mântuitorului, care a spus: "Dacă pe Mine M-au prigonit, și pe voi va vor prigoni", iar "cine va pierde sufletul sau pentru Mine și pentru Evanghelie, acela îl va scăpa" (Marcu VIII, 35). Aceste cuvinte ale Mântuitorului Hristos, precum și altele cu același sens, le-a avut mereu în față sfântul pe care îl prăznuim astăzi.

Că să înțelegem mai bine cine a fost acest sfânt, când a trăit, ce fapte de seama a înfăptuit, pentru a merita cinstea ce i se da de veacuri, să întorcem filele istoriei cu multe veacuri în urmă, cu aproape 17, când a trăit Sfântul Dimitrie. Este vorba de sfârșitul veacului al III-lea și începutul celui deal IV-lea al erei noastre creștine. El s-a născut în partea de răsărit a imperiului roman, în provincia Iliria, care pe vremea aceea cuprindea Bulgaria de astăzi, Iugoslavia și Grecia.

Marele Imperiu roman era condus în acea vreme de cunoscutul prigonitor al creștinilor, împăratul Dioclețian, împreună cu Maximian, un alt asupritor al religiei creștine. Aceștia au dat mai multe decrete sau legi de persecuție împotriva creștinilor, ordonând dărâmarea locașurilor de cult, interzicerea adunărilor creștinilor și arderea cărților sfinte.

Ambii împărați pretindeau să fie adorati ca niște zei, dar creștinii, desi se supuneau statului, potrivit îndemnului Sfântului Apostol Pavel: "Supuneți-vă stăpânilor, căci legile sunt rânduite de Dumnezeu", totuși, nu puteau să-i cinstască pe împărații păgâni și în general pe oricare alt împărat, că pe Dumnezeu, întrucât el socoteau că singurul împărat pe care trebuie să-l adore, să-l cinstască întocmai că pe Dumnezeu, este Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos, care s-a jertfit pentru păcatele întregii omeniri. Această a fost epoca în care s-a născut, în casă voievodului din cetatea Solunului – Salonicul de astăzi, oraș situat în partea de nord a Greciei, Sfântul Dimitrie, cel care avea să fie ostașul și mucenicul lui Hristos.

În Viețile Sfinților, ni se spune că tânărul Dimitrie creștea în virtute și în cunoașterea legii lui Dumnezeu. Atât de mult era el lăudat pentru înaltele calități pe care le avea, fiind drept și curat cu inima, încât împăratul Maximilian, auzind de înțelepciunea și virtuțile ostășești ale lui Dimitrie, l-a ridicat la rangul de dregător sau voievod al Salonicului, după moartea tatălui său, care fusese de asemenea mare dregător al cetății. La solemnitatea înscăunării sale ca dregător, împăratul i-a dat următoarea poruncă: "Să-ți păzești țară și să o cureți de creștini, ucigând pe

toți cei care nu mi se închină mie și cheamă numele lui Hristos".

Ajuns conducător al cetății, Sfântul Dimitrie a început să protejeze pe creștini și să învețe el însuși cuvântul lui Dumnezeu, fără să se teamă de împărat. Viețile Sfinților ne spun că mulți închinători la zeii păgâni au fost aduși la credință adevărată prin ostenele Sfântului Dimitrie. Împăratul Maximilian, întorcându-se biruitor de la un mare război contra sciților și a sarmatilor, a voit să aducă jertfă de mulțumire necuratilor zei în Tesalonic. Cu acest prilej l-a chemat și pe Dimitrie să jertfească zeilor înaintea tuturor. Atunci viteazul ostaș al lui Hristos a înțeles că a sosit ceasul să mărturisească înaintea tiranului împărat credință în adevăratul Dumnezeu, Care a făcut cerul și pământul și toate cele văzute și nevăzute. Apoi și-a adus aminte și de cuvintele Sfântului Apostol Pavel care zice: "Cu inima se crede spre dreptate, iar cu gură se mărturisește spre mîntuire" (Români 10, 10). Adică nu-i de ajuns să crezi în taină în Dumnezeu, ci trebuie să-L mărturisești și cu cuvîntul în public, că să te poți mîntui. Această credință cu darul Duhului Sfînt avînd-o Dimitrie în inima sa, a ieșit în mijloc și a mărturisit cu mare îndrăzneală, că nu zeii, ci Dumnezeu creștinilor este adevăratul Dumnezeu. Auzind împăratul că Sfîntul Dimitrie, în loc să-l laude pe el, a mărturisit că Hristos este adevăratul Dumnezeu, s-a miniat tare și l-a aruncat în temniță, spre judecată și osînda la moarte. Într-o zi împăratul făcînd mare spectacol în aer liber, după obiceiul romanilor, a pus pe un vestit luptător, anume Lie, să se lupte cu creștinii pe un pod înalt și să-i arunce jos în niște sulite cu virful în sus, spre veselia spectatorilor. În acest timp Sfîntul Dimitrie era păzit în temniță din ordinul împăratului. Atunci un tînăr creștin cu numele Nestor, ucenicul mucenicului, s-a aprins de răvnă pentru Dumnezeu și nemai-putînd să rabde uciderea creștinilor, s-a dus în temniță la Sfîntul Dimitrie și i-a spus: "Robule al lui Dumnezeu, mare nedreptate se face împotriva creștinilor, deci roagă-te pentru mine, că vreau să lupt cu Lie, și să izbîndesc sângele nevinovat al creștinilor".

Sfântul Dimitrie fiind legat în lanțuri, a binecuvîntat pe Nestor și, însemnându-l cu semnul Sfîntei Cruci, i-a zis: "Du-te, frate, și te lupta cu Lie, că și pe Lie îl vei birui și pe Hristos îl vei mărturisi!" Tânărul Nestor fiind întărit cu rugăciunea Sfîntului Dimitrie și-a făcut cruce și ducându-se în acea privesc a strigat: "Vreau să lupt cu Lie!" Zădarnic încercau toți să-l oprească pe Nestor de la lupta cu Lie că el strigă

în auzul tuturor: "Vino, Lie, să te lupti cu mine!" Apoi începînd a se lupta cu el, a zis fericitul Nestor: "Dumnezeul lui Dimitrie, ajută-mi". Si îndată, cu ajutorul rugăciunilor marelui mucenic, l-a aruncat pe Lie în sulite și l-a omorît. Împăratului Maximian i-a părut rău de moartea lui Lie și l-a chemat la sine pe Nestor și l-a întrebat: "Cu ce farmece ai reușit să-l învingi pe Lie?", iar Nestor a răspuns: "Eu, împărate, nu cu farmece l-am învins pe Lie, ci cu puterea lui Hristos, Dumnezeu cel adevărat". Auzind această, împăratul a poruncit să i se taie capul, împlinindu-se astfel cuvintele Sfîntului Dimitrie, că Nestor va mărturisi pe Hristos.

Ulterior a aflat împăratul că Nestor a fost îmbărbătat de Sfîntul Dimitrie și atunci a poruncit să fie ucis și acesta. Mergînd ostașii în temniță, au găsit pe sfînt ingenucheat la rugăciune și rezezindu-se asupra lui, l-au străpuns cu sulitele, iar Sfîntul Dimitrie a primit în felul acesta cununa muceniciei pentru Hristos. Era tocmai în ziua de 26 octombrie, anul 304 după Hristos. Ajungînd împărat Sfîntul Constantin cel Mare care a dat libertate tuturor creștinilor, s-a făcut o mare biserică din lemn în Tesalonic, peste moaștele Sfîntului Dimitrie, unde alergau mulți credincioși orbi, schiopi, bolnavi de tot felul și cu rugăciunile sfîntului se întorceau sănătoși la casele lor. Printre aceștia a fost și un dregător împărătesc anume Leontie, care, venind la biserică Sfîntului Dimitrie, s-a făcut îndată sănătos. Drept mulțumire, a început să facă o biserică mare din piatră în locul bisericii mici din lemn, în cinstea Sfîntului Marelui Mucenic Dimitrie.

Pe când săpau temelile bisericii, cu rînduiala lui Dumnezeu, au descoperit și racla cu moaștele Sfîntului Dimitrie, din care izvora mir binemiositor cu care se ungeau cei suferinzi și se vindecau. Biserica făcută de Leontie a fost mărită mai tîrziu, ajungînd cea mai mare și mai veche biserică din Tesalonic, care se păstrează pînă astăzi. Tot Leontie, fiind iubitor de Dumnezeu, a făcut o radă nouă din argint și a așezat în ea moaștele Sfîntului Dimitrie, care se păstrau sub altarul marii biserici. Mormîntul Sfîntului Dimitrie se află și astăzi la biserică să din Tesalonic unde merg zilnic credincioșii în pelerinaj și cer ajutorul lui.

Sfântul Mare Mucenic pe care îl prăznuim astăzi, este socotit că un izvor al bogăției și belșugului, încheind perioada de toamnă, așa cum Sfântul Mare Mucenic Gheorghe deschide perioada de primăvară. Amândoi au fost ultimii generali români creștini, uciși în persecuție.

Biserica ne învață că cinstirea sfinților trebuie să însemne și urmarea vieții lor, după cuvîntul Sfîntului Apostol Pavel: "Aduceți-va aminte de mai-marii voștri, care v-au grăit vouă cuvîntul lui Dumnezeu, la a căror săvîrsire a vieții privind, să le urmați credință" (Evrei XIII, 7). A cinsti pe sfinți înseamnă a-i urma în credință lor în Hristos, în iubirea lor neîmămurată față de oameni și față de Hristos, în nădejdea lor neclintită că viața această poate fi sfîntită, în curajul și statornicia lor nebiruită cu care a luptat împotriva păcatului. Căci ce ne-ar folosi entuziasmul pentru sfinți, slăvirea lor prin cuvinte frumoase, dacă noi nu ne străduim să devenim asemenea cu ei în virtute? De aceea, spre pildă ne sunt ei nouă dați de Biserica, pentru că exemplul vieții lor să aprindă și în noi răvnă binelui, a propășirii întru cele

În memoria d-lui profesor Gheorghe Gheorghisan....

În oase n-avusi calciu ci cuvinte
Și versurile epiderma-ți sunt
De substantive părul ți-e cărunț
În minte ai, de verbe, zăcămintel
Cât să pavezi până la cer o cale
Să le sădești alei, în Paradis
Având în sânge alfabetul scris
Cafeaua o-ndulciti cu trei vocale.
Chiar vinul de-l sorbit e de – adjective
Pe care le-ati zdrobit 'n-al minții teasc,
Sub vraja lui poeme - n vine nasc
Ori le trimiți în liber vers misive.
Iar la sfârșit vei spune "Rămas bun"
Și-n virgulă și-n punct te-ai descompus.....

Elena BONTEANU

O dispariție neașteptată

Dispariția bruscă a DOMNULUI GHEORGHE GHEORGHIȘAN a surprins și îndurerat pe toți cei care l-au cunoscut și apreciat (adică pe majoritatea locuitorilor municipiului nostru).

Profesor de limba și literatura română foarte iubit de elevii săi, secretar de redacție la *Gazeta de Băilești*, participant la manifestările culturale organizate de Casa de Cultură și de Biblioteca Municipală "Petre Anghel" Băilești, acesta a fost GHEORGHE GHEORGHIȘAN.

Dar mai ales a fost un DOMN care impresiona prin ținuta sa, prin blîndețea lui. Articolele sale alcătuiau partea cea mai substanțială a publicației: "GAZETA DE BĂILEȘTI" (cronicile sportive, reportajele de la manifestările culturale din Băilești, "cronici parlamentare" a ședințelor Consiliului Local) erau citite cu interes de toți băileștenii.

Toți regretăm dispariția omului GHEORGHE GHEORGHIȘAN, dar *Gazeta de Băilești* a suferit o mare pierdere prin moartea secretarului său de redacție. DUMNEZEU SĂ-L ODIHNEASCĂ!

Prof. Dragoș COȘEREAU

Pentru revista "Gazeta matematică", revistă de specialitate de înalt prestigiu au existat patru "stâlpi" unanim recunoscuți. Cu siguranță, și timpul va dovedi că Domnul profesor Gheorghe Gheorghisan a fost un stâlp de bază al publicației băileștene, *Gazeta de Băilești*. Deosebita pregătire de specialitate, seriozitatea de care a dat dovadă de-a lungul timpului în cariera de dascăl și implicarea în problemele sportului din urbea locală, precum și pasiunea pe care a avut-o față de problemele culturale de la nivelul municipiului Băilești, au scos în evidență personalitatea profesorului Gheorghe Gheorghisan. L-am cunoscut mult mai bine în ultimii 10 ani. Un sfătuitor priceput, sincer, sufletist și de încredere. O persoană agreabilă, atent la ținuta vestimentară și toate calitățile avute te făcea să îl remarci atunci când era într-o anumită colectivitate. Dumnezeu să-l odihnească și transmit sincere condoleanțe familiei greu încercate, mai ales, și datorită faptului că lucrurile s-au precipitat și a dispărut aproape fulgerător dintre noi!

Constantin PREDA, Afumați, Dolj

....un mare profesor de limba română, un om cu o vastă cultură, o mare pierdere pentru intelectualitatea băileșteană și doljeană.....!!!! Dumnezeu să te odihnească în pace, domnule professor (nea Gicu).....!!!!

Gheorghe URZICEANU

De mortui mil nisi bene!

... nu pierde cineva dacă nu i-a sosit timpul... așa ne putem noi, cei rămași percepe surprinzătoarea veste a morții celui care până numai cu o zi înainte își redacta articolul pentru numărul următor al ziarului local pe care nu-l va mai citi niciodată.

După o asemenea zguduitoare știre admitem cu greu că e mai bine să mori o dată pentru totdeauna decât să suferi în toate zilele vieții tale.

Am putea spune că a căzut la datorie, el însuși un om al datoriei, înzestrat cu un înalt simț civic și permanent, înrolat în rândul celor născuți să poarte stindardul luptei pentru propășire prin cultură: a fost profesor respectat, coleg de cancelarie, director, ipostaze care au conturat un caracter complex și complet.

A dispărut dintre noi cu discreție și n-a luat cu el nimic, dar a lăsat în urmă un gol pe care-l va umple cu siguranță, generația capabilă care va veni, căci el a rămas o paradigmă pentru mulți.

Adio prietene!

Prof. Nicolae MIU

duhovnicești și în sfințenie.

Așa cum minunile și faptele Sfântului Dimitrie au trezit conștiința creștină și au întărit pe creștini în convingerile lor religioase, în dragostea față de Dumnezeu și de oameni, în urmarea adevărată a lui Hristos, tot așa și noi astăzi, luând pildă de tărie în credință, în dragostea pentru aproapele și pentru oameni, să cinstim prin toată ființa noastră pe cel ce a trăit și murit pentru Hristos, cântându-i imn de laudă, așa cum au cântat și creștinii de-a lungul veacurilor și cum

se aud și astăzi în cetatea să sfânta, Tesalonic, în alte cetăți:

"Mare apărător te-a aflat întru primejdii lumea, purtătorule de chinuri, Dimitrie, pe tine, cel ce ai biruit pe păgâni. Deci precum mândria lui Lie ai surpat și la lupta îndrăzneț ai făcut pe Nestor, așa, Sfinte Dimitrie, roagă pe Hristos Dumnezeu să ne dăruiască pace și mare milă", acum și pururea și în vecii vecilor, Amin !

Pr. Marius-Georgel COLITĂ
Parohia "Sf. Dumitru" – Loc. Bârca

Oltenii își cinstiră a zecea oară licoarea de suflet, că de, așa cum zăsară ei: Dacă ZAIBĂR și PRAZ nu e... nimic nu e!

► Continuare din pag. 1

"Caravana zaibărului" a deschis petrecerea sâmbătă dimineața, cu o vizită la gospodăriile producătorilor de zaibăr și un tur în orașul lui Nea Mărin. Un car alegoric, în care băieți și fete îmbrăcați în costume populare, ce au plecat din fața Casei de Cultură Amza Pellea, însoțiți de fanfara populară de la Ciuperceni, a ajuns la casele celor mai vestiți băileșteni în arta pregătirii vinului. După-amiază, în jurul orei 18.00, a urmat un program de muzică populară susținut de ansambluri artistice de amatori din țară, timp în care oaspeții și localnicii au vizitat standurile și au servit din produsele tradiționale de toamnă – pas-tramă cu mămăliguță, cârnăciori oltenesi, mititei la grătar, dovleac copt și alte bucate tradiționale.

Pe o vreme superbă, festivalul a început cu o suită de jocuri populare a ansamblului Floricica Teiului din Dioști, coregraf Adi Radu, coordonator Ioana Neacsu. Cu un nume de scenă *Datina Turdeană*, ansamblul folcloric al Casei Municipale de Cultură din Turda, a impresionat publicul chiar dacă oltenii sunt obișnuiți cu muzica și jocul

început cu un "dans de codru de Lăpus" continuând cu un "dans de Someș". Să nu oitem faptul că anul trecut au luat premiul al II-lea de la San Remo din Italia la un concurs de ansambluri folclorice. Ca soliști au fost: Marcela Latiș (elevă la Seminarul Teologic Sf. Iosif Mântuitorul din Baia Mare, colaboratoare a Grupului Bizantin Theologos, câștigătoare premiului I la Festivalul de muzică Bizantină, trofeul Festivalului Cântecelor Neamului de la Suceava și trofeul Festivalului Horia Ingrumaz), Valerică Dancos și Bianca Latiș (elevă a Liceului Teoretic Petru Rareș din Târgu Lăpus, locul al II-lea la Festivalul concurs Ion Petreus de la Baia Mare și locul I la Festivalul Horia Ingrumaz).

Seara a fost dedicată iubitorilor de muzică ușoară delectându-i cu un recital – AMNĂ. Cristina Andreea Mușat, cunoscută mai mult sub numele de scenă Amna, este o cântăreață română pop/dance. A devenit cunoscută odată cu lansarea hitului "Tell Me Why" în colaborare cu Tom Boxer. Alte hit-uri ale Amnei sunt "Arme" - o colaborare cu What's Up și "Fără aer" feat Adda, pentru care au lansat și un videoclip la

produsele de care sunt mândri în acest an. Autoritatea statală, dacă putem să-i spunem așa, la nivel regional, din guvern în teritoriu, instituția prefectului a fost prezentă prin dl Prefect Dan-Narcis Purcărescu, dovedind astfel încă odată o bună colaborare între instituțiile locale și cele guvernamentale.

Duminică, devenit deja tradiție, s-a desfășurat "Târgul Micului Precupeț" – un târg al copiilor unde se prezintă produse tradiționale pregătite în gospodăriile proprii (prezentarea de ateliere de lucru ale copiilor, cu tematica de sezon). Au participat atât elevii școlilor băileștene cât și elevii școlilor din comunele învecinate: Afumați, Rast, Birca, Giurgita, Izvoare și Calafat. Totodată a avut loc și expoziția-concurs cu vânzare "Doi-lu-n bucate", expoziție de produse tradiționale gastronomice. În jurul orei 10.30 Carul alegoric, a anunțat deschiderea festivalului, făcând turul orașului pentru ca toți oltenii să se adune și să guste zaibărul de anul acesta. Prima oprire a fost la Casa Memorială "Amza Pellea", unde licoarea oltenească a fost sfințită de către un preot și slobozirea pentru degustări. Apoi butoiul cu zaibăr dar și zeci de fire de praz au fost urcate în trăsura fiind transportate în centrul orașului lui Nea Mărin, alaiul fiind însoțit de călăreți, tineri îmbrăcați în straie populare și un mic taraf ce a însoțit întreaga manifestare.

În același timp, în Piața Civică din centrul orașului au fost organizate concursuri ca: cel mai bun zaibăr, cel mai frumos stand gastronomic tradițional, cea mai originală rețetă. Cei mai pricepuți în arta preparării vinului au dat cep butoaielor și s-au înscris în lupta pentru a câștiga mult râvnitul trofeu: *Cel mai bun zaibăr*.

Juriul format din prof. de oenologie Gavrilăscu Ion, Grigore Stefan, Venus Coconoiu, Pirvulescu Florea și Carmen Kleibel, a avut o misiune dificilă pentru că producția de anul acesta a fost foarte bună, iar vinul a ieșit foarte gustos și cu grade multe.

Domnul profesor Gavrilăscu, președintele juriului, ne-a declarat: *Zaibărul este un laitmotiv pentru a promova umorul popular băileștean, lucru pe care Amza Pellea l-a sesizat de pe vremea când era nevoie ca în societatea românească să vină cineva cu o prospețime cu iz popular, să vină să arate că poporul gândește, că are capacitatea de a depăși greutățile de zi cu zi ale vieții noastre în regimul trecut și s-a gândit să pună în față zaibărul și prazul oltenesc, că oamenii seara după muncă se așezau la un pahar de zaibăr pentru că atât își permiteau. Din cauză că vinul pe care îl producea țara noastră era în cantități destul de mici și pleca la export, Amza Pellea a remarcat foarte bine că zaibărul este cel care leagă sufletele și dezleagă limbile iar oamenii la o cană de zaibăr pot să-și spună păsurile și pot glumi pe seama greu-*

taților vieții. A asociat de asemenea pe lângă vin și prazul, deoarece este o legumă bogată în fosfor, iar fosforul este legat de inteligență, de capacitatea creatoare a omului, iar cele mai mari națiuni consumatoare de praz din Europa sunt Germania, Franța și sigur România, pentru că suntem un popor latin inteligent cu peste 2000 de ani de tradiții în spațiul carpato-danubian-pontic, umorul caracterizându-ne întotdeauna, acesta fiind o formă de exprimare a inteligenței. Revenind la concursul de azi pot spune că este extrem de interesant pentru că avem aproape 20 de candidați ce au venit cu încredere în comisie, au depus probele, este vorba de vinurile din recolta acestui an, 2017, vinurile fiind intens colorate și așteptăm de la ele prospețime, fructuozitate, să găsim în el caracterul de soi, pentru că zaibărul are aromă, gust și savoare specific soiului.

La degustările de vin, din butoiul pregătit special de organizatori, cel luat de la Acasa lui Amza Pellea, și dându-i

înainte de a începe facultatea, sperând astfel să își poată ajuta familia. După 3 luni a revenit în țară, aflând că a fost acceptat la facultate. Mai târziu, viața i s-a schimbat radical din cauza unui accident de mașină, în urmă căruia a stat imobilizat la pat două luni. Pasiunea pentru bucătărie a apărut încă din copilărie. Acasă tatăl său era cel care gătea și reușea mereu să strângă toată familia în jurul mesei. De la el a furat toate secretele de baza ale bucătăriei. Si-a cucerit iubita cu taglieatele cu somon și sofran, fiind primul preparat pe care i l-a gătit. Preparatul sau favorit este piept de rață cu cus-cus, stafide și ananas cu sos de soia. Inspirat de o proba din competiția MasterChef, desfășurată pe platourile de filmare ale celui mai urmărit serial de comedie din România, Las Fierbinți, Ciprian Ogarcă a deschis pe 1 februarie anul trecut pizzeria Praz Vegas! sub sloganul "Acum vin la tine-acasă, la vara te aștept la terasă!".

Ambția de a-mi depăși limitele m-a

cep în fața standului unde era comisia de jurizare, au beneficiat toți trecătorii care au dorit să guste din licoarea ba-hică, zaibărul băileștean. Astfel, nea Stan Ciocioc, de 74 de ani, originar din Comarnic, Prahova, oltenizat datorită serviciului, lucrător la CFR, astăzi pensionar băileștean, ne-a spus că este pentru prima dată la Festivalul Zaibărului, iar acum a ajuns pentru că, venind de la biserică, a auzit muzică și a dat fuga să vadă ce se întâmplă. *Am rămas uimit de toate aceste frumuseți, cântece minunate, sunt foarte încântat de tot, mai ales de zaibărul pe care l-am gustat cu o cănuță chiar din butoi. Trebuie să mulțumim organizatorilor, Casei de Cultură, Consiliului Local și mai ales domnului Primar pentru tot ce a făcut în această zi frumoasă de toamnă, pentru noi, pentru băileșteni.*

Ca o noutate, anul acesta a fost organizat un Show Culinar, invitat fiind MasterChef Ciprian Ogarcă care a pregătit o serie de surprize culinare și a organizat concursuri interactive. Ciprian Ogarcă este câștigătorul sezonului 4 al show-ului culinar MasterChef, în anul 2014. Ce putem să spunem despre Ciprian este că s-a născut într-o familie numeroasă cu 5 frați din Craiova. A plecat în Italia pentru a munci

adus la acest show, MasterChef pentru mine a fost cea mai mare provocare și merg pe premisa că dacă nu încerc totul în viață, nu am de unde să știu dacă pierd chiar esențialul. Praz Vegas are o gama largă de pizza cu praz. Dacă nu am ajuns în Vegas, am zis să aduc spiritul american în Craiova! Unul dintre preparatele semnate de mine va fi pizza allucinante de... iute! M-am inspirat din finală MasterChef, unde Chef Patrizia mi-a mărturisit, înainte să-mi dea nota 10, că am gătit allucinante! Inițial m-am speriat, dar acum uite că e o amintire frumoasă și m-am gândit să o mențin vie prin intermediul acestui tip de pizza, a mărturisit Ciprian Ogarcă.

Festivalul s-a încheiat cu un spectacol folcloric susținut de ansamblurile folclorice din țară. A urcat pe scenă Ansamblul Segărceanca din Segarcea, coregraf Adi Radu, coordonator Marius Josceanu, Sanda Barbu, Mirela Miruț. Au interpretat melodii oltenesti, așa cum ne place nouă, Luci Ruicân și Raluca Badea. În continuarea programului, coregraful Cristi Velea a pregătit câteva jocuri populare tot oltenesti al Ansamblului *Trandafiri de Romaniți* din Stoenesti Olt. Tot din Olt a venit și Ansamblul *Stejărelul* din Măruntel, sub îndrumarea Luminiței Bălărașu-Dumitru, profesor muzical Daniel Dumitru,

coregrafia asigurată de maestrul Bălărașu sub privirea ageră a directorului ansamblului Mirecea Silaghi. Și în această zi, au fost nelipsiți Ansamblul folcloric *Datina Turdeană* din Turda și Ansamblul *Măgura Cernăiești*

oltenesc. Ansamblul a luat ființă în anul 1992 și are în componență jucăuși cu vârste cuprinse între 6 și 60 de ani. De la înființare, în toți acești ani a participat, luând și premii totodată la diferite festivaluri atât în țară cât și în străinătate: Spania, Franța, Elveția, Bulgaria, Turcia, Grecia etc, cu un repertoriu deosebit, ce cuprinde toate zonele etnofolclorice ale României.

În spectacolul din cadrul Festivalului Zaibărului și al Prazului, au prezentat cu o măiestrie de adevărați artiști veritabili "jocul sucitoarelor din Feleacul", "jocuri feciorești din Ardeal", "suită de jocuri de pe Valea Arieșului" și "suită de jocuri din Ceanu-Mare", coregraf fiind Ioan Cuc. Alături de acești minunați dansatori, a încântat publicul cu vocea minunată, Ioana Budaie, interpretând melodii populare specifice zonei.

În continuarea spectacolului, aplaudat la scenă deschisă, așa cum era firesc, a urcat pe scenă Ansamblul Casei de Cultură *Bobocica*, coregraf Adi Radu sub îndrumarea atentă a directorului acestei instituții de cultură, domnul Marcel Bota. Bineînțeles, glasurile privighetorilor noastre, Ana Pelea și micuța, dar inimoasa Andreea Cioacă, au răsunat pe esplanada festivalului.

Nici cei din Maramureș nu s-au lăsat mai prejos, astfel Ansamblul Măgura Cernăiești, director Radu Roman, a făcut ca publicul să aplaude cu o bucurie nemărginită, programul artistic desfășurat de acesta. Sub privirile viceprimarului din Cernăiești, dl Ionel Gherghel, ansamblul au

► din Maramures.

Ultimii dar nu cei din urmă, care au încheiat spectacolul au fost cei de la Ansamblul *Rozele Calafatului*, și Grupul vocal *Stelute Dunărene*, coordonator Marinela Carauleanu și Ion Crăitoiu avându-l ca instructor pe maestrul coregraf Ionel Garoafă. Ansamblul este format din tineri entuziaști cu un repertoriu cu muzică de cea mai bună calitate și dansuri populare la cote de profesionalism. Solist instrumental la vioară a fost Bogdan Budulică iar vocal Andreea Neagoe.

Revenind la concursul licorii bahice, juriul a deliberat câștigătorii. Astfel pe scena unde s-a ținut spectacolele din cadrul acestui festival, au urcat pentru a acorda premiile, admirabila prezentatoare a acestui festival, Melinda Matei; Amalia Etegan, managerul Centrul Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Dolj; MasterChef Ciprian Ogarcă; directorul Casei de Cultură Amza Pellea Băilești, Marcel Boța și cum era firesc, Primarul Municipiului Băilești, Costel Pistrițu. Premiile au fost înmânate în ordine crescătoare astfel: locul al III-lea a fost obținut de Viorel Rotaru, locul al II-lea de către Trăienică Ciucă iar locul care face ca zaibărul sa aibă toate calitățile unui vin deosebit, locul I, a fost adjudecat de către Sabin Văduva.

Secretul acestei rețete de zaibăr nu am cum să vi-l destăinui, dar cred că era ceva previzibil, deoarece am câștigat acum doi ani locul al II-lea, anul trecut am luat locul al III-lea iar anul ăsta speram și așa a și fost, să iau marele premiu, locul I. Secretul – perseverența, a spus ocupantul primului loc, dl prof Sabin Văduva.

Premiul special oferit de autoritatea publică băileșteană a fost acordat delegației din Berkovitsa – Bulgaria, cu multă încredere și colaborare pe mai departe.

Mulumim domnului primar Costel Pistrițu, dlui Marcel Boța și dlui Mircea Topuzu pentru primirea călduroasă și premiul acordat. Le mulțumesc din suflet și țin să menționez că nu am mai primit niciodată un premiu special, a spus doamna Elena Drăgana din partea delegației bulgare.

Concursul "Dolju-n bucate", partener fiind Centrul Creației Populare Dolj, a fost prezentat așa cum era de așteptat de MasterChef Ciprian Ogarcă, după ce în prealabil, a fost "făcut" băileștean de către dl primar Costel Pistrițu înmânându-i diploma cu titlul de *Cel mai veritabil băileștean pentru promovarea culturii tradiționale în gastronomie* cu ocazia manifestărilor prilejuite de sărbătoarea Festivalului Zaibărului și a Prazului. *Vă mulțumesc domnule primar pentru titlul acordat și mamei mele că m-a născut, mulțumesc colegelor de scenă și partenerii mele care m-a ajutat la pregătirea Prazului de la această sărbătoare, a spus MasterChef Ciprian.* Începând cu mențiunile, prima a fost acordată localității Izvoare, participanții făcând o minunată pâine în tăst. O altă mențiune a fost acordată localității Dăbuleni, cu o salată delicioasă de gogonele.

► Continuare in pag. 7

Nu cu mult timp în urmă, Clubul Pensionarilor din Băilești a primit o invitație din partea Clubului Pensionarilor din Berkovitsa (prietenie ce a fost parafată în septembrie 2014), la o manifestare de suflet a orașului bulgar, Zilele orașului Berkovitsa, aceasta desfășurându-se în perioada 4-10 septembrie a.c. Totodată și primul frumosul oraș de munte, dl Miltcho Dozov, a făcut aceeași invitație omologului său din Băilești, domnului Costel Pistrițu, pentru a-i fi alături și a se bucura împreună la spectacolul organizat cu ocazia acestui eveniment.

Pentru cei ce nu cunosc sau au cunoștințe minime despre această localitate, Berkovitsa este o stațiune de munte și stațiune de schi din nord-vestul Bulgariei. Este centrul administrativ al municipalității omonime de la Berkovitsa, provincia Montana. Localitatea este situată pe versantul nordic al Kom Peak din Muntele Berkovska Stara Planina, de-a lungul văii râului Berkovitsa, afluent al râului Barziya, la o altitudine de 405 m deasupra nivelului mării. Orașul a fost menționat pentru prima dată în documentele otomane din 1488. Este situat în apropierea unei așezări fortificate vechi pe drumul de la Sofia la Lom. Rămășițele cetății și o biserică au fost descoperite pe un teren înalt, la Kaleto, la vest de orașul actual. Fosta așezare a fost cunoscută încă din timpul domniei regelui Kaloyan și a fost menționată ca o așezare de frontieră în perioada Regatului Vidin.

La data de 5 martie 2013, în prezenta presedintelui Consiliului Județean Dolj, Ion Prioteasa, Primarul municipiului Băilești, domnul Costel Pistrițu și primarul din acea perioadă a localității Berkovitsa, doamna Dimitranka Kamenova, reprezententul Biroului Regional pentru Cooperare Transfrontalieră Călărași pentru granița româno-bulgară, sucursala Dolj, alături de reprezentanți ai societății civile, educaționale, sănătate, antreprenori privați ai comunităților locale, au semnat "Carta de înfrățire" a celor două localități prin care se urmărește dezvoltarea legăturilor permanente în beneficiul ambelor părți.

Astfel, în data de 8 septembrie, într-o zi de toamnă cu dimineți reci și zile călduroase, cele două delegații, delegația din partea Primăriei Băilești și delegația Clubului Pensionarilor, au plecat spre țara vecină, Bulgaria, spre a fi câteva ore alături de prietenii noștri bulgari care sărbătoreau Zilele Municipiului Berkovitsa.

Așa că în jurul orei 6.30 ne-am urcat în autocarul destinat delegației pensionarilor și am plecat la drum. Primul "popas" l-am avut la vamă, pentru că, trebuia început cu "bine", am prins schimbul turelor la vameși. Dar cum românul găsește să-și facă de lucru, unii au mers la schimbul valutar din vamă și au schimbat fiecare ce avea, lei, euro, în moneda bulgărească, leva, alții au luat câte o cafeluță de la dozator, iar cei care s-au trezit mai devreme și-au continuat somnul pe scaunele modernului și confortabilului autocar. După aproximativ 45

Berkovitsa-Băilești. O prietenie cu răsunet

de minute de "admirat" vama, am plecat iar la drum cu gândul la revederea chipurilor deja cunoscute și prietene ale pensionarilor bulgari. În jurul orei 11.00, am ajuns, în sfârșit, la destinație, mirificul oraș de munte Berkovitsa. Acolo am fost primiți cu pâine și sare de către omologii noștri pensionari. După îmbrățișările de rigoare, am intrat în primitorul și căldurosul sediu al clubului. Aici ne așteptau mesele cu prăjituri, apă și tradiționalul serbet bulgăresc. Am reținut cu o adâncă emoție, strângerea de mână a presedintelui clubului nostru, domnul Mircea Topuzu, cu presedintele clubului bulgarilor, domnul Teodor Kristev, cu o bucurie vizibilă a revederii. În tumultuoasele aplauze ale tuturor pensionarilor aflați la eveniment, cei doi președinți au adresat cuvinte laudative binemeritate celor două cluburi prietene, aduceri aminte de la semnarea protocolului și, totodată, a înfrățirii acestora. *În primul rând vă spun bună ziua tuturor bulgarilor și bine v-am găsit! Parteneriatul făcut în 2014, continuă și pe viitor, menținând colaborarea pe tot parcursul vieții. Având în vedere că suntem în mijlocul pensionarilor, că ne putem sprijini pe puterea locală, le urăm multă sănătate, multă fericire și mandate până când nu s-o mai putea, a spus președintele Clubului Pensionarilor Băileșteni.*

În continuare, dl Mircea Topuzu a înmănat cu vădită emoție dar totodată și bucurie în suflet, ca dovadă a apropierii celor două cluburi, două coșulete cu flori, un aranjament deosebit de elegant, o ploscă cu vin de Băilești, plosca specifică zonei olteneste, o altă ploscă, aceasta fiind puțin mai mică dar cu un lichid mai rafinat, o visinată marca Băilești, un ulcior plin cu zaibăr și un butoiș artizanal pentru o tuică tare așa cum numai băileșteanul știe să facă. Terminând cu zona delicatelor, președintele a înmănat omologului său un suport de lemn, o maramă oltenească de borangic, patru stegulețe cu tricolorul românesc și două felicitări cu dedicație poporului bulgar.

Toate acestea au avut loc, după cum spuneam, la sediul Clubului Pensionarilor, la care au participat s, cei doi primari ai celor două orașe prietene, dl Costel Pistrițu și dl Miltcho Dozov, după care cei doi au mers la primărie, pentru a putea discuta în liniște despre continuarea sau despre punerea în punct a viitoarelor proiecte strategice dintre cele două orașe.

La rândul său, dl Teodor Kristev a răspuns acestei provocări de a se "bate" în cadouri, oferind delegației pensionarilor băileșteni un album foto cu fotografii emoționante datând din momentul semnării protocolului de prietenie între cele două cluburi, altele ce marcau restul întâlnirilor pe parcursul anilor. Ca o glumă, președintele Kristev a oferit o hartă pe care era specificat traseul dintre cele două localități Băilești – Berkovitsa cu scopul de a nu uita niciodată drumul ce ne unește. Specificăm că în autocarul ce ne-a purtat la Bulgari am avut un steag bulgăresc arborat în dreapta parbrizului, încadrat de două stegulețe românești. Am spus asta pentru că ne-a fost făcut cadou un adevărat drapel bulgăresc bun de pus în sediul pensionarilor băileșteni. Am mai primit un viu colorat pliant, ce sugera ocupația meșteșugari-

lor din Berkovitsa și, bineînțeles, un tablou sugestiv cu o țărâncă autohtonă. Trecând la "consumabile", o pâine în tăst "cât roata carului", expresie care credem că s-ar nimeri și bulgarilor, pâine pe care am mâncat-o la întoarcerea în țară, în autocar. Pe lângă acest cozonac, că așa a fost de bună, ca un cozonac, bulgarii ne-au mai băgat "la traistă", hrană pentru drumul de întoarcere, vin, suc și dulciuri.

Acestea fiind spuse, să ne continuăm povestea întâlnirii celor două cluburi. După ce s-au înmănat cadourile convenite de către cei doi președinți, în același mediu festiv, s-a trecut la semnarea unui contract de colaborare de activități comune cultural-artistice, sportive și de orice natură între cele două cluburi.

În același cadru de o bucurie imensă și fericire a spus câteva cuvinte și dl primar Costel Pistrițu: *Salut pe dl primar, echipa dănsului și, nu în ultimul rând, cetățenii de vârstă a treia din zona Berkovitsa care sunt atât de activi. Băileștiul are mai mulți oameni de aceeași vârstă față de cei tineri, capabili să facă față atât problemelor cât și provocărilor ce se ivesc, drept care mulțumesc întregului grup de oameni valorosi de la Băilești care sunt prezenți aici și pot spune că valoarea celor două orașe a crescut. Spun acest lucru, pentru că în urmă cu șapte luni de zile, împreună cu dl primar Dozov, am depus un proiect pe fonduri europene, interregio Bulgaria-România, și l-am câștigat, pentru colaborarea celor două spitale. Felicit în special pe dl primar al acestui oraș, pentru că a fost liderul de proiect, deoarece legislația bulgărească este mult mai bună decât a noastră, iar din informațiile pe care le am, se pare că în maxim două luni vom semna contractul de finanțare și vom fi prezenți iarși în fața celor care eliberează aceste certificate europene. Așa că activitatea celor două spitale va fi fructuoasă și realizabilă, tocmai pentru că s-a dorit această colaborare între cadrele medicale de la Băilești și cele de la Berkovitsa. Pe viitor, pacienții aflați în trecere pe la noi sau ai noștri pe aici, vor putea apela cu încredere la unitățile spitalicești înfrățite. Proiectul este de aproape două milioane de euro, iar după evaluare suntem ultimii, după noi s-a tras linie. În continuare, dl primar Costel Pistrițu a făcut o invitație tuturor celor prezenți la Sărbătoarea Zaibărului din 21 octombrie, să petreacă și să vadă câte ceva din tradițiile orașului nostru. Din partea municipalității, dl primar a înmănat omologului său o sticlă cu zaibăr, marcă înregistrată și o icoană cu scopul de a binecuvânta acest primitor oraș.*

Deja trecuse ora 13.00, iar delegația română a fost invitată la masă. Într-un cadru festiv, la un restaurant cu tradiție, am fost primiți cu muzică populară, interpretată de formația pensionarilor bulgari. Nu a trebuit niciun fel de invitație, pentru că ocupanții locurilor restaurantului

să iasă la joc. La auzul muzicii incitante, atât bulgărească, cât și românească, cei prezenți s-au întrecut, în ciuda vârstelor înaintate, în măiestria dansului și jocului bulgăresc, iar după o studiere în fugă a pașilor de joc, românii nu s-au lăsat mai prejos prinzându-se lângă bulgari, făcând roată și chluind așa ca la olteni.

Apoi, am plecat să vizităm orașul și să cheltuim leva pe la tarabele lor. Da, dacă nu știți, și bulgarii au tarabe, și ce mai tarabe, cu de toate, de la mâncare până la arhicunoscutele magneti de frigider. Nu știm dacă numai în zilele de sărbătoare sunt întinse aceste mese, dar erau împodobite cu gust și rafinament. În fața primăriei era ridicată o scenă, ce e drept, puțin mai mică decât a noastră de la Zilele Băileștiului, pe care urma să cânte artiști autohtoni, bineînțeles, după cuvântul de deschidere a primarului orașului Berkovitsa.

În sfârșit, a venit ora la care să ne luăm rămas-bun de la prietenii noștri bulgari. Am revenit la sediul clubului din centrul orașului, ne-am îmbrățișat și am hotărât să ne revedem pe data de 29 septembrie la Băilești pentru un spectacol destinat vârstei a treia cu ansambluri atât bugărești cât și de la noi. Am urcat în autocar și am plecat spre graniță pe un alt drum decât cel de la venire, știind că este și puțin mai scurt și că putem vedea și alte zone ale țării vecine și prietene. Într-un târziu, după circa trei ore am ajuns cu bine în vama ce se află pe teritoriul țării noastre. Bineînțeles, cred că v-ați dat seama, am prins ca la plecarea din țară, schimbul de tură dintre vameși (nu că ar mai fi contat 30 de minute în plus). După ce am scăpat și de controlul câinelui-lup, un exemplar extraordinar de frumos, dresat și ascultător stăpânului său, ne-am pus în mișcare cu ținta Băilești. Se citea pe chipul membrilor clubului pensionarilor o ușoară satisfacție că, în sfârșit, au ajuns pe pământ românesc, că nu-i așa *Fie pâinea cât de rea, tot mai bună-n în țara ta*. După toată oboseala acestor ore de mers, toți glumeau, spuneau bancuri și rețraiau minunatele clipe petrecute alături de colegii lor pensionari bulgari, făcându-și planuri cum să-i primească la noi și să fie cât mai ospitalieri.

Bineînțeles, așa cum rămăsese stabilit, pe 29 luna trecută, a fost un spectacol de mare ținută, în care sau "întrecut" cele două orașe în ritmurile muzicii autohtone atât bulgărești cât și românești. Spectacolul a avut loc la Casa de Cultură Amza Pellea Băilești.

Noi nu putem decât să ne bucurăm de această înfrățire a celor două orașe, Băilești și Berkovitsa, să le dorim o colaborare cât mai lungă, fructuoasă și, de ce nu, să se realizeze lucruri minunate, nu numai pentru cele două cluburi, ci și pentru toți locuitorii urbei noastre și ai celor localități bulgare.

Marian MILOVAN

Balada eroismului

Cum de-a fost, e și va fi
Eroism în Lumea Mare?
Cine, pe deplin o ști
Să răspundă la-ntrebare?!

Eroism e-nversunare,
Cu supremă îndârjire,
Alteori cu disperare
Și ieșiri stranii din fire.

Milenii la rând, erou
Era, după cum se știe
Cel ce-avea în timp ecou
Cu fapte de vitejie.

Nimeni nu știe să spună,
Din vremurile mai noi
Dacă-n străvechea Comună
Primitivă-au fost eroi.

Se crede că prin mulțimi
Au fost eroi ce-au luptat,
Dar au rămas anonimi
Și au fost uitați treptat,

Căci nu erau cronicari
Și nici scrisul cunoscut
De chiar și eroii mari
S-au dus în necunoscut

Și, cum au avut mult până
La civilizație,
Le-a fost sortit să rămână
Numai în tradiție.

Eroii-n Mitologie –
Idoli pentru muritori,
Milenii aveau să fie
Invocați adeseori...

Ca Ghilgames - Legendarul
Rege al Urukului
Sau Prometheu cel cu darul
Omenirii focului,

Ca să trăiască mai bine,
Hrană caldă să-și gătească,
Dar și conștiința de sine,
Pe-ntinderea pământescă,

Iar Zeus l-a ținut,
Fără dreptă judecată,
De-a fi de soim ciugulit
Pe o stâncă-ndepărtată

Și-a rupt lanțul – revoltat
Și - "altă omenire-n loc"
Să-i dăruiască-a plecat
Tot misteriosul foc.

Eroii greci au fost Achile,
Patrocles, Hector și Ajax
Și, apoi, la Termopile,
Neînvinsul Leonidas

Și alții-ai antichității –
Caesar, Grachii, Hannibal
Și jertfă a libertății
Regele dac Decébal

N-a murit, luptând, Ulisce,
Că-a folosit viclenia
Ce Zeus îi dăruise
Să-i inspire Strategia.

În luptă-a murit Spartacus –
Sclavul trac – gladiator,
Cu legiunea lui Crassus –
General și senator

Prin păduri de nepătruns,
Eroul macedonean
Alexandru a ajuns
La Oceanul Indian.

În Epoca Medie
Eroism s-a remarcat
Și-a făcut Istorie,
Pe mare și pe uscat.

Învingându-și cu greu teama
Și primejdii sumedenii,
A găsit Vasco da Gama
India cu mirodenii

Și-a ocolit Magellan
Globul, netăgăduit,
Iar Columb, peste Ocean
"Lumea Nouă" a găsit.

Tinuturi îndepărtate
Au civilizat, apoi,
Și neamuri nenumărate
Misionarii-eroi.

Slujind lui Carol cel Mare,
Murea eroic Roland
Și-a ars ca o lumânare
"Fecioara din Orleans".

Pentru greci a murit Byron,
Poetul romantic, iar
Marele amiral Nelson
Eroic la Trafalgar.

Fiindcă-a a abolit sclavia
Lincon a fost împuscat,
După ce-nvinsese-abia,
Sudul secesionat

La Posada de pietroaie,
Carol d'Anjou a scăpat
Și-au murit unguri o droaie,
În vale, ori s-au predat,

L-a-nvins Mircea cel Bătrân
Pe Baiazid lldărîmul
Pașahul cel păgân
Și-au murit turci cu duiumul,

La fel, Marele Stefan
L-a bătut rău la Vaslui
Pe însuși Mehmet-Sultan –
Idol al Islamului

Nu i s-a nchinat vreo odă,
Deși erou al dreptății,
Principelui Tepes-Vodă
Cavaler al libertății;

Cu oastea lui de țărani
Pe vrășmași i-a hărțuit,
Ziua-noaptea mai mulți ani,
Până, trădat, a murit

Și Mihai a fost trădat,
La un început de veac –
Mișelește-asesinat
Și capul dus într-un sac,

Fiindcă "pohta ce-a pohtit",
Între cele patru zări,
În viață i s-a mplinit,
De-a unit cele trei țări.

Eroii ai Creștinătății
Sunt de trei sute de ani
Brâncoveanu și băieții
Lui, tăiați de musulmani.

Iancu – "Craiu Munților"
Apuseni a-nebunit
De necazul motilor
Și tragic a și sfârșit.

Alții au fost duși forțat
Departate sau, disperați,
S-au autoexilat,
Printre străini tolerați.

Ovidiu-a fost exilat
Și, ca el, Shelley și Byron,
Îar într-unul izolat
Hugo și Napoleon.

"Monstruoasă" – regizat –
Cândva, Coaliția
Pe Cuza l-a exilat
Să moară-n Germania.

Și Dante, Heine și Puskin
Einstein, Frații Mann și Troțki,
Mickiewics, Soljenitin,
Saharov și Iosif Brodski

De la noi, bietul Bălcescu,
În Sicilia, departe,
Și Marele Titulescu
La Nisa – până la moarte.

Regele nostru, Mihai,
Din Tară-a fost alungat
Să ducă-n exil un trai
De spioni amenințat,

Dej, Groza și Iliescu
Inspirați din Răsărit,
La fel că și Ceaușescu
Peste tot l-au urmărit

Și-alți români au fost eroi,
Din Patrie exilați,
După al doilea război,
Sau în închisori băgați:

Enescu, Brâncuși, Cioran –
La Paris, unde-au murit;
Eliade peste-Ocean,
Ca și Cotruș – urmărit,

Maniu și Brătienii
Și-alții omorâți încet
Și brutal de gardienii
Din Aiud, Gherla și Sighet;

În țară – Gyr-Demetrescu,
Crainic, Goma, Caraion,
Doinaș și Negoitescu
Și Coposu – campion

Și-a mai făcut pușcărie
Păstori Teodoreanu,
Fiindcă-a glumit – cum se știe,
Cu Mihail Sadoveanu,

Și-a mai făcut pușcărie
Păstori Teodoreanu,
Fiindcă-a glumit – cum se știe,
Cu Mihail Sadoveanu,

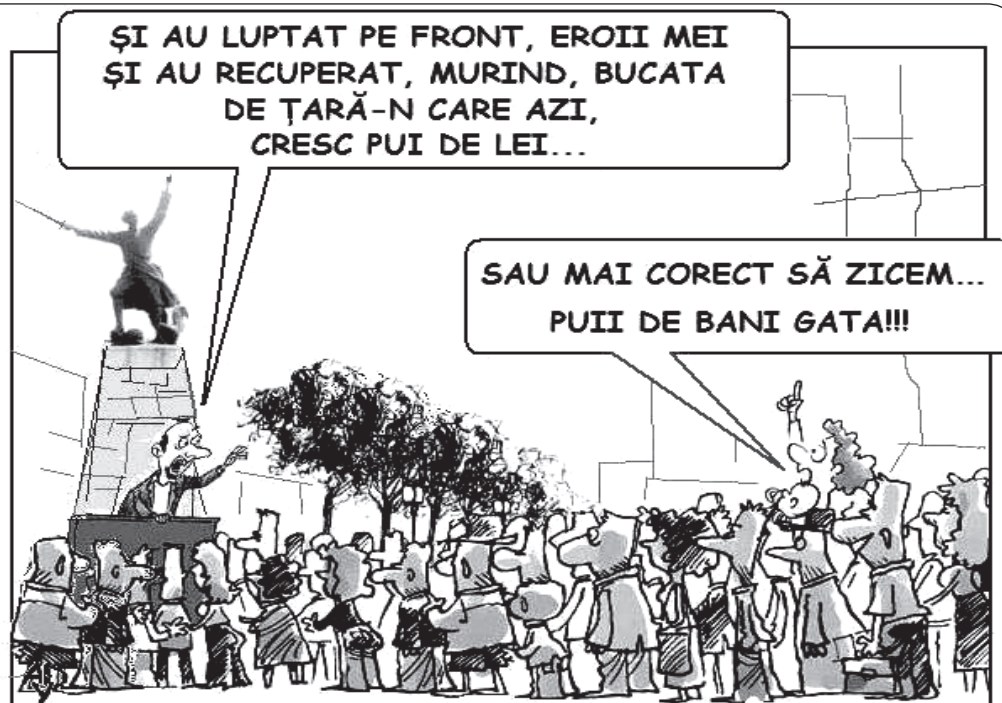
Și-a mai făcut pușcărie
Păstori Teodoreanu,
Fiindcă-a glumit – cum se știe,
Cu Mihail Sadoveanu,

Și-a mai făcut pușcărie
Păstori Teodoreanu,
Fiindcă-a glumit – cum se știe,
Cu Mihail Sadoveanu,

Sunt și Feți-Frumoși eroi,
La noi, că-i băteau pe zmei
Și cu Cosânzene-apoi,
Dau familiei teme.

Și-au fost eroi populari
Haiducii neînfricați,
Temuți de boierii mari
Și de mulți din cei bogați –

Iancu Jianu și Corbea,
Prin codrii hălăduind,
Miu Copilu și Pinteau,
Pe arnăuți umilind

Și eroii – bravi bărbați –
Horea, Closca și Crișan,
Cu poporul răsculați
Și Tudor – sulger oltean

Sau știuți și neștiuți,
Morți pentru Neatârnamare,
În lupte grele căzuți,
Pe câmpiile bulgare

Nu prea demult din trecut,
Națiuni cu mintea trează,
Eroul necunoscut
Pios își comemorează;

Îi ridică monumente,
Vădindu-și fidelitatea
Și-si afirmă certamente
Și astfel identitatea.

Au căzut la datorie
Vulovici și Săulescu –
Poeti și despre ei scrie
Doamna Papadat-Bengescu

Și-au mai evocat eroi,
Rebreanu, Gib Mihăescu
Și-mbogățiți de război
Camil și Cezar Petrescu.

Brâncuși – artist genial,
Știind cât sânge-a splălat
Jiul în Gorjul natal,
În lupte grele vărsat,

A făcut, urmând voinței
Celor care-au mai trăit
"Coloana Recunoștinței"
Neamului, fără sfârșit.

Militari de orice grad
Au luptat în Rusia,
Mulți căzuți la Stalingrad
Și până-n Austria

Și la "Cotul Donului"
Și Bielorusia,
La "Fortărea Mureșului"
Și-n Cehoslovacia,

Iar în Stepele rusești
Și în Pusta Ungurească,
Pe morminte românești,
De-atunci, iarbă-a fost să crească.

După câte avem știre,
Au fost în lume eroi,
În întreaga omenire
Nu doar în timp de război.

Încă din Antichitate
Și-n vremea Renasterii,
Prin științe-au fost luminate
Treptele cunoașterii

Și, astfel, lumea îi crede
Eroi pe Pitagora,
Euclid și Arhimede
Și pe Thales, în Agora,

Și, în timp, după ei merg
Kopernik, Newton și Kepler,
Gallilei, Guttemberg
Giordano Bruno și Luther

Și-alții mulți în lumea mare
Ce o viață au trudit
Cu dăruire și care
Pentru știință s-au jertfit...

Sfinți, apostoli și profeți,
Pe cât le-a fost cu putință,
Dascăli și apologeti
S-au jertfit pentru credință,

De păgâni crucificați,
Morți în al sclaviei jug,
De călăi decapitați,
Sau în piețe arși pe rug

Șubstantivul eroism
Înțelesul și-a schimbat,
În anii de comunism
Și chiar s-a banalizat,

Pentru că, la vremuri noi,
A fost în societate,
Inflație de eroi,
Mult peste normalitate.

Au fost eroi-activiști,
Destui și medaliați –
Conducători comuniști,
Partidului devotați.

Așa au fost Lenin, Stalin,
Dzerjinski și Molotov,
Kirov, Mikoian, Kalinin,
Voroșilov și Hrușciiov

Și eroi – stahanoviști,
După un miner fruntaș,
Protejat de comuniști
Și-al normelor mari făptaș

Și la noi, eroi trucați,
Au fost de Istorie;
În fapte exagerați,
Pierduți de memorie –

Filimon Sârbu, Vasile
Roaită care-ar fi chemat
Cu sirena-n niște zile
La Grevă și împușcat...

Astăzi oricine știe
Cum au devenit eroi,
După ani de pușcărie,
Deși n-au fost la război...

Eroi – Dej, Chivu, Apostol,
Drăghici și-alte figuri triste –
Eroi ca printr-un miracol
"Ai Muncii Socialiste",

Iar Ceaușescu s-a vrut
Mare lider mondial,
Cu rădăcini în trecut
Și Erou Național.

Când pe țară-a fost stăpân
S-a pus cu nerușinare
Lângă Mircea cel Bătrân,
Cuza și Ștefan cel Mare

Alte feluri de eroi
Sunt azi chiar în fruntea țării,
În capete-aproape goi,
Dar pe culmea bunăstării;

Eroi și în Parlament
Deloc sau rar se ridică,
Însă o duc excelent
Prin prezență... fizică;

S-au remarcat prin nimic
Timp de două-trei mandate
Prin consum de mizilic
Și prin somn pe saturate

Sunt eroi și-n pușcărie
Ce-n loc în grădini să sape,
Cărți s-au apucat să scrie,
Ca mai repede să scape;

Sunt și eroi-paraziți,
Prin jaf, mită și relații,
Corupți și adânc înfipti
În spinarea bieței-nații.

Dacă nu-o fi vreo minune
Și Corupția nu crapă,
Atunci, după cum se spune,
Doar Dumnezeu ne mai scapă.

Valentin TURCU

"Gazeta de Băilești" la 14 ani

Unui adolescent de paisprezece ani

I se face „Carte de identitate“,

Dar „Gazeta de Băilești“, la tot atâția ani,

În blând anonim și nesperat se zbate...

Nici Oficialitatea

Nu dă pe ea prea mulți bani,

Ignorând realitatea,

După paisprezece ani,

Chiar de are cititori

Ce sincer o prețuiesc,

Dar și conlocuitori

Indiferenți – fapt firesc...

La moment aniversar –

Că încă un an s-a dus,

Nu cu totul în zadar,

Oare, ce-ar mai fi de spus?

Că e-n situația

Să-i zicem „Mulți ani, cu bine!“

Numai noi – Redacția,

Fiindcă altcineva, cine?!

Valentin TURCU

Centenarul Marii Uniri – între nepăsare și controverse (III)

Conștiința apartenenței la același neam s-a manifestat permanent și perseverent în provinciile românești separate samavolnic de imperiile vecine, care au și rupt din ele, disputându-și chiar influența în rândurile nobilimii autohtone; turcii, habsburgii, rușii, polonezii și ungurii n-au privit niciodată cu simpatie un popor cu o limba romanică.

Ținutul dintre Prut și Nistru, în conștiința românească – a fost parte integrantă a Moldovei de la întemeiere, până la începutul sec. al XIX-lea, când a fost încorporată Imperiul Rus, adică a devenit "gubernie" de margine spre apus, unde a fost exilat de la Petrograd marele romantic Puskin, care, din realitățile locului, s-a inspirat pentru marele său poem – "Tigani", însă intelectualitatea locală a întreținut relații permanente cu cărturarii de peste Prut, astfel că flacăra românismului nu s-a stins dealungul celor două veacuri de stăpânire rusească. Alecu Donici, Alecu Russo, C-tin Stere, B.P. Hasdeu, Al. Mateevici s-au opus cu scrisul rusificării spiritualității, iar când n-au mai suportat persecuțiile autocratiei țariste s-a refugiat în Țară, continuându-și activitatea în slujba spiritualității naționale.

Transilvania a fost principat autonom, ca și Moldova și Țara Românească, sub suzeranitatea otomană, apoi habsburgică, stăpânită, în realitate de nobilimea maghiară și autohtonă, maghiarizată forțat sau de bunăvoie, spre a nu-și pierde privilegiile feudale – Banffy, Hunyadi, Bethlen, Rakoczi, Bathory, Appaffi, Zapolay – iată câteva familii de maghiari sau români renegați din care au fost principii ai Transilvaniei, iar fiul lui Iancu de Hunedoara, Matei (ungurește Matyas) a ajuns rege al Ungariei, renegându-și originea română și înrudirea cu Ștefan cel Mare și cu Musatini Moldovei. Apoi de la 1526, adică după bătălia de la Mohacs, Ungaria a devenit pașalâc turcesc, iar Transilvania și-a păstrat statutul anterior, până la trecerea sub stăpânirea Imperiului Habsburgic, când locul principelui maghiar a fost luat de un guvernator numit de împărații din dinastia de Habsburg, de la Leopold I, la Franz Joseph al II-lea.

O jumătate de mileniu națiunea română din Transilvania, deși majoritară și principal producătoare de mijloace de trai și bunuri materiale, potrivit - "Unio

Trium Nationum", a fost "Națiunea tolerată", astfel că a trebuit să reziste cu greu acțiunilor de naționalizare.

Românii din Ardeal, Crișana, Maramureș și Banat au văzut, la 1600, în Mihai Viteazul pe dezrobitorul multimilor, chiar și pentru mai puțin de un an, după cum reiese din literatura și istoriografia epocii.

Pe lângă "Cronica lui Teodosie Rudeanu", a lui Balthasar Walter și a celor doi greci amintite în numărul trecut precum și "El prodigioso capitán" a lui F. L. Vega Carpio se cuvin amintite și Poema lui Matei – episodul Mirelor, editată la Veneția de Panos Papanos, la 1638, poemul ragusanului Antun Sasin despre Mihai Viteazul, drama italianului Giulio Cesare Croce, despre vitejia marelui domn "Soteranea confesione o vera tragedia sopra la morte di Sinan Bassa-famoso capitani di truchi" și traducerea Cronicii lui Balthasar Walter din latină în polonă de către Andrei Tarnowski.

Chiar și condotier, cum l-au considerat unii istorici răuvoitori, care au făcut abstracție de lupta antiotomană a voievodului tuturor românilor, el a înțeles ce ar fi putut însemna o Românie puternică între cele trei mari imperii. Că visul său "Pohta ce-am pohtit", cum s-a exprimat el însuși, s-a năruit până la urmă pe Câmpia Turzii, abandonat până și de Buzesții lui, a fost o realitate crudă, dar care a impulsat conștiința unității de neam și de limbă.

Aminteam în numărul trecut de importanța cărții tipărite în menținerea legăturilor permanente, în plan spiritual dintre Țările Române. Deși Basarabia a fost răpită de ruși, după ce timp de aproape o jumătate de mileniu fusese parte integrantă a Moldovei lui Alexandru cel Bun și a urmașilor Musatini sau de la întemeiere până după Primul Război Mondial, mărturie fiind și azi cetățile lui Ștefan cel Mare de pe Nistru – Hotinul, Soroca, Tighina, Chilia și Cetatea Albă, mitropolitul Petru Movilă a trimis de la Kiev în Țările Române cărți de cult ortodox, tipografii și meșteri tipografi, cu o activitate bogată, fapt ce a contribuit la rezistența împotriva acțiunilor de deznationalizare a românilor și pe calea credinței religioase.

Maghiarizarea s-a încercat prin atragerea românilor la religia calvină sau la cea unitariană, adoptate de națiunea ma-

ghiară. Mitropolii ortodoxe din Moldova și Ardeal, respectiv, Varlaam și Simion Ștefan, au contribuit la susținerea rezistenței antic Calviniste, primul prin "Cazania sau Cartea românească de învățătură" – 1640 și "Răspunsul împotriva Catehismului Calvinesc" – 1645 – și Simion Ștefan prin "Noul Testament de la Bălgrad" – 1648 – cărți care au stimulat spiritual refractor față de ofensiva calvină promovată susținut cu deosebire prin Școala Calvinistă de la Făgăraș, cu predarea în limba română, instituție organizată de Suzanna Loramffy – văduva principelui Gheorghe Rakoczy I.

Sașii din Ardeal au încercat, la rândul lor, atragerea românilor la Lutheranism prin tipărirea în limba română a "Catehismului lutheran" la Sibiu în 1544, carte din care nu s-a păstrat niciun exemplar, ca și din cel calvin, deoarece preoții ortodocși le-au ars sau le-au distrus în diferite feluri, însă există mărturie scrise în documente de epocă, privind tipărirea lor.

La păstrarea conștiinței apartenenței la unu și același neam au contribuit și cărțile juridice: "Pravila de la Govora" – 1640 și "Îndreptarea legii" – 1652; pentru morală creștină-ortodoxă care a fost mereu reazemul păstrării tradiției neamului e edificator următorul citat din "Pravila de la Govora": "Papa care bea în cârciumă va juca și va cânta mirenește, să se gonească din popie...".

Au avut o circulație deosebită prin Țările Române cărțile populare de prevădare "Rojdanicul" și "Trepeticul", didactice "Floarea darurilor" și "Fiziologul", romanele populare – "Alexandria", "Esopia", "Archie și Anadar" și "Varlaam și Ioasa" precum și cărțile de cult ortodox.

Deși sintagma "Conștiință națională" a fost formulată târziu la noi ca și la celelalte popoare europene, în spațiul Carpat-pontico-dunărean apartenența la unicul și același neam românesc vorbitor al unei limbi înțeleasă în toate provinciile românești n-a putut fi învinsă și a rezistat tuturor încercărilor de deznationalizare și segmentării prin granițe impuse; folosirea limbii române n-a putut fi oprită nici la Prut, nici pe Carpați; rezistența generațiilor a fost vădită și afirmată dealungul veacurilor, chiar dacă și azi niște rusofoni și renegați au inventat sintagma "Limba... Moldovenească".

Valentin TURCU

Ottenii își cinstrează zecea oară licoarea de suflet, că de, așa cum zăsară ei: Dacă ZAIBAR și PRAZ nu e... nimic nu e!

► Continuare din pag. 4-5

Premiul al III-lea se acordă localității Afumați, ce au avut ca prezentare o excepțională mâncare de gutui. Locul al II-lea a fost ocupat de localitatea Giurgiuța iar premiul cel mare, premiul I a fost acordat localității Calafat.

Primarul Municipiului Băilești, domnul Costel Pistrîțu a spus că *zaibărul* ajută la bunul mers al omului și metabolismul pe care îl reglează acest vin este neaipomenit. Acest brand, așa cum ne place să-i spunem, a fost creat de marele nostru Amza, prin promovarea acestui soi de vin, *zaibăr*, așa cum spunea dumnealui, valuta foarte autentică. În momentul în care am reușit să

gândim acest festival împreună cu fiica actorului, Oana Pellea, am considerat că trebuie să ducem mai departe acest vin, deoarece are destule calități pentru a deveni un brand. Totodată cu acest Festival al Zaibărului și al Prazului are loc și Sărbătoarea Recoltei, unde Târgul Micilor Precupeți, târgul micilor copii dă posibilitatea de a promova produsele toamnei cât și conservele realizate acasă cu ajutorul mamelor sau bunicilor lor. Zaibărul pentru noi este special pentru că este frate cu Beaujolais. Beaujolais nouveau (pronunția franceză) este un vin roșu din struguri Gamay produs în regiunea Beaujolais din Franța. Este cel mai popular vin de primur, fermentat al

francezilor. Noi până acum nu am știut să promovăm zaibărul nostru, să promovăm aceste calități ale acestuia. El are trei calități: o primă calitate este că iarna nu ai nevoie de încălzire după ce consumi zaibăr, a doua calitate este că nicio boală nu se atinge de tine dacă-l consumi iar cea de-a treia și cea de luat în seamă, neașă este că acest vin îți face numai bine, te adună și te socializează cu cei de lângă tine.

Pentru că a fost sărbătoarea licorii roșii, ottenii veniți la petrecere după ce au degustat cât i-au ținut puterile, la final au încins o horă și o bătăută așa ca la Băilești.

Marian MILOVAN

"Pentru un Băilești mai curat!"

Salubritatea zonelor afectate de deșeurile aruncate de cetățenii certaiți cu legea, a fost una din prioritățile începute în 2008 de către Costel Pistrîțu, primarul localității noastre. S-au plantat puiet de salcâm în zonele de periferie, ca exemplu străzile Ana Ipătescu, Meseriasi, Viilor, pe terenurile curățite de gunoi, iar ce vedem astăzi? puietii au fost distruși iar gunoaiile s-au aruncat din nou pe aceste terenuri.

Proiectul "Un Băilești curat" inițiat în toamna anului 2008, a ajuns astăzi la cea de a-X-a ediție, iar prin acest proiect s-a dorit a se transmite cetățenilor, faptul că numai împreună se poate menține un grad ridicat de curățenie în oraș.

O altă prioritate a reprezentat-o rezolvarea problemei apei potabile, în sensul că s-a reușit să se treacă de la un program de furnizare de la 3-4 ore pe zi (așa cum ne aducem aminte din 1992) la un program de furnizare a apei continuu la începutul anului 2009. Realizarea societății de salubritate la nivelul localității, a reprezentat o altă prioritate. Când, anterior am mai avut, în Băilești, apă în mod continuu și ridicarea săptămânală a gunoaielor menajere?

Si totuși, sunt unii concentrați, care nu doresc să se comporte normal ca toți ceilalți, ci spun că situația de fapt nu le dă satisfacție... Ar vrea, nu se știe de ce, condiții excepționale, dar fără să-și aducă în vreun fel contribuția... De ce să-și facă ordine și curățenie la poartă sau pe lângă blocul de locuințe?! De ce să-și plătească impozitele la timp?!, dar au pretenții berechet!

Am văzut în oraș, cu câteva zile înainte, cetățeni, oameni ai primăriei și societății de salubritate ieșiți la treabă....., în aproape toate zonele cuprinse de gunoaiile. Era încă o acțiune a proiectului "Un Băilești curat".

Din partea Redacției G.d.B. ne-am interesat la dl. Viceprimar Irinel-Codrut Musuroi care ne-a reamintit că, încă de la primul mandat, dl. primar Costel Pistrîțu a acționat în spiritul responsabilizării cetățenilor privind curățenia localității. Cu mijloace modeste se face periodic salubritatea zonelor în care aglomerarea de gunoaii, produsă de nepăsarea și indolența unor concentrați, ar putea pune în pericol starea de sănătate a comunității, realizându-se, astfel, evitarea pericolelor de infecție.

La momentul actual, se încearcă implicarea și responsabilizarea elevilor din școli dar și a celor din instituțiile locale, societăți comerciale, tocmai pentru a avea o educație sănătoasă cu privire la deșeurile. În ziua de sâmbătă, au fost implicați în acțiunile de salubritate, foarte mulți cetățeni, care au dorit să fie solidari cu cei care se ocupă de curățenie, la fel cum vedem că se procedează în multe așezări urbane de la noi și din țările U.E. De asemenea se încearcă o acțiune permanentă de conștientizare a populației, cu privire la cum trebuie să procedăm cu deșeurile, deoarece foarte curând se va trece la colectarea selectivă a gunoaielor menajere, adică să se pună în tombereanele de salubritate, pe categorii și nu toate bălăriturile din grădini, pe care le pot procesa ca și compost, să evite să mai depoziteze pe trotuar lemne, cărbuni, nisip, pietriși dar și alte materiale, să participăm responsabil la întreținerea curățeniei orașului nostru.

Plătim impozite în calitate de cetățeni ai orașului, dar nu suntem scutiți de îndatorirea de a participa la acțiunea de curățenie și mai ales atunci când există de zece ani un asemenea proiect care prin numele "Un Băilești curat" arată ceea ce noi ne dorim.

Sunt așteptați să susțină acest proiect și acei cetățeni posesori de mijloace de transport (remorci cu tractor și autovehicule cu platformă), pentru că a fi cetățean al comunității înseamnă a nu fi indiferent față de starea acesteia.

Încheiem prin a transmite că "Un Băilești curat" se poate realiza numai cu cetățeni responsabili.

Redacția

Ceea ce nu se știe...

Spre exemplu, eu nu auzisem că distinsul profesor de literă Constantin Surcel din Băilești scrisese câteva cărți, printre care "Fața neagră a României". Acest pamflet tragicomic apăruse încă din 2004 și mi-a căzut în mână în anul 2017. La început l-am răsfoit și tot răsfoindu-l mi-am dat seama că autorul romanului dorește ceva, și anume dezmeticirea pentru ca politicienii să înțeleagă că țara trebuie

scoasă din mocirlă și să fie adusă spre limanul visat după decembrie 1989.

Publicat la Editura "M. Dutescu" din Craiova cu pseudonimul Dorin Buldur (prenumele – fiu, numele – soție), autorul și-a ales o arhitectură a prezentei filipice, adoptând tehnica dificilă a prezentării informațiilor în funcție de fluxul memoriei involuntare, proustianismul fiind cel mai apropiat de scenariul unei montări colocviale, dar și de realitatea unor comentarii aleatorii sau imprevizibile, cu digresii, cu accentuări sau cu obsesive reveniri: "Dar mai era posibilă și o lovitură de stat?" – scrie autorul; "Nul acoliții lui Ceaușescu s-au dovedit întotdeauna lași. Se temeau unii de alții. Suspiciunea îi domina complet. Orice spuneau putea fi interpretat. Ii paralizase frica. În fiecare clipă îi supravegheau cel puțin doi securiști"... "Atunci, urmărind cu sufletul la gură transmisiunile directe, am văzut doar partea solemnă și tragică a evenimentelor, iar cei care s-au perindat prin fața camerelor de luat vederi sau pe la microfoane mi s-au părut niste semize (inclusiv Brucan, Lupoi și alții!). Înaintea ochilor noștri holbați de uimire și de admirație totul a apărut extraordinar!"... "După plecarea lui Ceaușescu, atunci când s-au rânduie la postul de televiziune Mircea Dinescu, Ion Caramitru și alții, derutați, emoționați, lipsiți de experiență și aproape ridicoli, am întrebat pe cei din familie: Unde se află Iliescu? De ce nu-l cheamă cineva ca să pună ordine în România?!"

Și multe, multe alte pasaje pe parcursul romanului cu trăsături distincte și contradictorii din care ne dăm seama că nu ne aflăm în fața unui jurnal propriu-zis, ci mai degrabă într-o societate alienată de îndelungată democrație.

Aș putea conchide că romanul domnului Constantin Surcel este o retrospectivă și, în același timp, o introspectivă, carte ce se constituie ca o dramă a vieții pe care am trăit-o și o trăim. Așa nutresc convingerea...

Ion FLORICEL

Cum a ajuns generația de ieri să ucidă generația de azi

► *Continuare din pag. 2*

Astăzi sunt părinți. Cu litere mici. Absenți. Plecați de acasă de dimineața până noaptea, sau acasă, pe canapea, folosind telefoanele pe post de socializare...

Astăzi sunt copii. Cu litere mici. Deprimați. Nu mai știu să râdă, nu mai au timp, pentru că trebuie să ucidă te miri ce monștri din jocurile electronice...

Astăzi sunt școli. Cu litere mici. Pustii. Nu se mai aud clinchete de clopoței, ci sunete de jocuri pe tablete și telefoane.

Am fost odată COPIL. Cu litere mari. Mergeam la școală pe jos (ce-i drept, trăiam într-un orășel de provincie, unde drumul până la școală ținea vreo 40 de minute, fără mașină) și povesteam până la școală tot ce ne dureau, ce ne bucura, ce ne speria...

Ne dădeam întâlnire după ceas, să ne vedem în colț, dimineața, spre a merge împreună. N-aveam telefoane, să le butonăm non stop și când nu reuseam să ne sincronizăm, nu ne plictiseam până la școală, mergând cu noi de mână și povestind cu gândurile noastre...

Ne băteam cu bulgări, făceam oameni de zăpadă, ne dădeam cu sania, ne aruncam în nămeți, mergeam să vopsim pomii de Paște, ștergeam geamurile de primăvară, sădeam pomi. Și părinții noștri erau mândri de noi. Fetițele învățau să coase și să lucreze la război, să împletească haine cu andrele și băieții să confecționeze

obiecte din lemn...

Astăzi părinții nu își mai lasă copiii la săniuș, pentru că răcesc, fac febră, ajung la spital.

Nu le mai pun sare pe piept, nu le mai dau să bea ceai de ceapă, nici nu le mai pun picioarele în șosete pline cu otet (eu încă folosesc toate aceste obiceiuri învățate de la bunica și reușesc să bat răceala mai repede decât cu tonele de medicamente)... pentru că miroase urât în casă... Azi le dau antibiotice pentru fiecare strănut și dozeșoc de NUROFEN după fiecare ploaie care i-a udat nițel...

Azi, părinții nu le mai dau voie copiilor să ia de pe jos bucata de pâine... În copilăria noastră se mânca din aceeași farfurie cu pușorii de curcă sau din ceaunul cu mălai pentru porci. În copilăria mea s-a crescut cu corcodușe adunate de pe jos după vreo furtună cu ploaie, după care dădeam fuga toți copiii în grădini să culegem de pe jos ce-a doborât vântul și le mâncam așa nespălate, cu noroi pe ele, șterse numai de tricourile murdare de pe noi, în care stătusem de dimineața... Tricourile alea spălate cu săpun de casă. Săpunul ăla pe care-l făceam cu mamaie din resturile de untură de la porc...

În cazul generației din zilele noastre, copiii nu mai au voie să sară, ori să se învârtă, pentru că sunt HIPERCHINETICI. În copilăria mea se sărea de dimineața până seara, se alerga până ve-

neau părinții cu schimbările după noi, ori cu sandvish-urile în fața blocului, pentru că refuzam să mai plecăm la masă. Și ne puneam pe mâncat unul de la altul, ne săturam și ne luam la alergat imediat după ce ne umpleam stomacul...

Pe vremea aia erai bolnav dacă NU alergai și nu săreai, acum ești bolnav dacă le faci pe oricare dintre ele...

Acum trebuie să-i punem pe copii să stea la masă spălați pe mâini de 3 ori dacă se poate și să se ridice la fel de curăț. Și dacă nu se poate, li se dă în gură, pentru că "nu suntem porci". Ori murdărim canapeaua de 3000 euro, ori parchetul de 5000...

Când eram copil mâncam pe scaun de lemn, fără 3 perne puse sub șezut, la masă de lemn pe care mamaie o spăla cu apă FĂRĂ DETERGENT. În farfuria spălate cu NISIP. În bucătăria în care exista pământ. Nu ciment, nu parchet, nu covor... PĂMÂNT. Dădea mamaie cu mătura, stropea mai întâi cu apă să nu se facă praf și de mai făcea câte o dată și-mi intra în ochi, mă ștergeam cu mâinile murdare de țărână și când mă puneam pe plâns că mă ustură, arunca repede cu cana cu apă după mine și trecea până terminam de mâncat...

Generația alpha mănâncă numai brânză de la firma X, împachetată în plastic de calitate... Noi mâncam din tifon, sau nu mai știu cum se numea

un alt material din care confecționau buniicii noștri "desaga de făcut brânză", când nici nu era gata încheagată. Scăpau buniicii niscaiva fire de păr, niscaiva paie... le dădeam la o parte și ne umpleam stomăcelele până la refuz.

Pe vremea aia, la 5-6 ani scoteam apă din fântână și mergeam cu bunica să ud roșiile în grădină, cu gălețuța mea de 5 litri, pe care o scăpam de câteva ori și până să ajung la bilioanele de roșii, mai rămânea un sfert...

Astăzi copiii de aceeași vârstă nu sunt lăsați să-și ducă nici ghiozdanele în spate, nici scaunul la masă, pe motiv că NU POT.

Iar băieții (asta a fost cea mai șocantă explicație care mi-a fost dat să o aud până acum!) "nu au voie să care nimic, pentru că greutatea crează IMPOTENȚĂ, nu trebuie să-și lase părinții nici o jumătate de kg de fructe să care, pentru că nu vor mai avea copii..."

Mă întrebam cum de-am apărut eu pe lume, la cât a muncit tata cu sapa, cu sacii, cu lopata, etc...?!

Astăzi noi umplem spitalele de psihiatrie pentru că suntem depresivi, pe vremea aia n-aveai timp de așa ceva... da, ați citit bine, n-aveam timp de depresii.

Aveai mereu câte ceva de făcut, care-ți umplea ziua, dar mai ales sufletul...

Și ne mai întrebăm apoi de ce copiii noștri iau pumni de pastile, și ne mai supărăm pe psihiatri că le prescriu... când ei n-au voie decât să STEA, pentru că altfel se îmbolnăvesc "și nu te duci tu cu ei la spital, Monica! Eu mă chinul cu penumonia lor!"

Și ne mai întrebăm apoi de ce copiii noștri nu știu să facă nimic, sau de ce au ajuns în spitale de psihiatrie, când AU AVUT TOT CE SI-AU DORIT?!

Pentru că prea au tot ce își doresc, fără să depună vreun minim de efort și pentru că prea sunt obligați să STEA toată ziua, căci altfel noi, adulții, avem de chinuit din cauza lor!

UNDE ESTI COPILĂRIE, CU LIBERTATEA TA CU TOT?

Monica BERCEANU

Pedagogi din școala nouă

Vara încă se mai agată de zile însoțite, cu după-amieze blinde sau bilete cu reducere pe litoral! Doar e septembrie! Copii! Se deschid școlile! Maturi! Se deschid mustățile! Tulburel și pastramă de capră despre care ai zice mai degrabă că-i de catir... În piețe au apărut primii struguri cu arome suave de fructe pîrguite. Au apărut și primii tămișoi la examene, corigente... La meteo se dă prognoza în așa fel, încît să deruteze starea atmosferică.

Culesul viilor. Nevestele își culeg de prin bufete, mustări și bodegi tot felul de "vii": tămișii, aghezmuiți sau parfumați...

Elevii trag tare în ultima săptămînă a vacanței și se joacă. Părinții mai slab pregătiți au început să se mediteze la matematică, romînă, limbi străine...

11 Septembrie! Se vor deschide școlile! Cei mici vor dezlega primele buchii: o... i... oi; c... a... cea-cea...

Copacii încep să se dezgolească. Așteaptă linia modei în sezonul autumnal...

Prin școli directorii nu se mai numesc directori, acum sînt manageri! Managementul prin definiție este sistemul care trebuie să aducă profit, indiferent de nivelul la care este practicat!

Cele ce urmează, mi-au fost relatate nu de mult de către un paznic sau portar, cum vrei, ce-și făcea veacul într-o școală generală nouă aflată într-un cartier select al unui orășel de provincie. Ei bine, nea Calistrat Ureche, paznicul, poreclit de elevi "Timpanul", se preumbla pe culoarele pustii ale școlii făcîndu-și rondul zilnic, verificînd robinetii, luminile, geamurile etc. Trecînd pe lîngă Cabinetul de geografie, auzi din spatele ușii niște voci ce păreau

a discuta aprins despre niscaiva împărțeli profitabile, mă rog, management! Nea Ureche își luă un scaun dintr-o clasă și se trase lîngă ușă să asculte. Nu degeaba i se spunea "Timpanul"! Înăuntru, trei pedagogi - Aristotel Tinjălă, Sebastian Ciufu și Posmeag Teofil - adevărați "stilpi didacțici" se retrăsese într-un colț al cabinetului la o planșetă ce servea la întinderea hîrților ca o adevărată masă a tratativelor.

"Îți dau un chirurg, dă-mi mie ginecologul. Mata, tot nu mai ai ce să faci cu el", zise rînjind Ciufu, adresîndu-se lui Posmeag, care evident era mai în vîrstă și logic dotat cu ceva mai multă înțelepciune. "Bine, de acord să-ți cedez ginecologul, dar nu accept chirurg la schimb, am aversiune față de măcelari." "Păi, colega, cu toată dragostea, de unde să-ți dau, nene, un oculist? la să vedem, poate are dînsul. Domnu' Tinjălă, ai 'mneata vreo unul? Uite îți pot oferi chirurgul și ca bonus renunț și la un internist!" "Oculist nu am, dar schimb cu un ortoped." "Dacă-i pe-asa, în acest caz renunț, dau ginecologul și iau chirurgul. Prin el sau colegii lui ajung eu la un oculist." "Și eu ce fac, dargă, cu oculistul? Vorba aia, speram să primesc pentru el măcar un director, mă rog, manager cum îi zice acum, pe undeva pe sus!" "Un manager? Cu plăcere domnu' Tinjălă, eu am vreo trei, unul la o bancă, altul la o fabrică de lenjerie de damă... și altul la CFR; care crezi că te-ar interesa?" "Ei nu, așa nu mă mai joc! Nu bre, să fi fost la o firmă de turism internațional sau la o fabrică de bere, atunci da, mai treacă-meargă, poate acceptam!" "Dragă colega, dumeata

crezi că totul merge cum vrem noi sau cum am vrea să fie, ca noi? Țștia sînt, cu ăștia defilăm. Hai, lasă-i naibi pe directori." "Întru totul de acord", zise și Posmeag. "După părerea mea, spuse Tinjălă, eu cred că ne-am cam grăbit. Am neglijat esențialul. Trebuia să începem cu ăștia, cu SRL-uri mici sau mijloci. Apropos, eu nu am niciunul și cred că mi s-ar cuveni și mie dacă sînt oarece disponibilități." "Aș putea să-ți dau eu unul, interveni Ciufu, dar s-ar putea să nu fie ce-ți dorești, colega. Țșta are un magazin de feronerie și electrocasnice. În afară de ășta nu mai am decît unul, dar la care nu pot renunța cu niciun chip!" Bine, bine, dar unde lucrează? Poate că îmi convine și mă interesează!" "Ce importantă are, de vreme ce nu pot să-ți dau? Cred că este la o Cramă." "Oho, așa ceva mi-ar trebui și mie, solicită Tinjălă, dar m-aș mulțumi și cu unul cu magazin alimentară, însă să fi lucrat în bransă și în timpurile celelalte." "Te cred, spuse Posmeag, dar de unde? Nici eu nu am așa ceva! Vei fi însă răsplătit și dumeata. Îți ofer un contabil, lucrează la un en-gros de legume-fructe. Nu renunț la el fiindcă mi-ar prîsosi, dar e chestie de etică profesională și, nu în ultimul rînd, colegială. Prin el poți rezolva multe spețe, vorba aia, omul are o mulțime de relații. Ce mai, euroscart, conexiuni multiple!" "Altceva, ce-ar mai fi?" întrebă Ciufu. "Ar mai fi la mine un vice, zise cu emfază Tinjălă. Dar să fim înțeleși, pe acesta nu-l dau nici dacă mă supuneți la caznel! Măcar cu atîta să mă aleg și eu... Nu-i cine știe ce, dar oricum într-o comună bogată. Ce,

credeți că lucrează la abator? Acolo nu au în ștat funcția asta!" "Nu te impacientă, colega, răspunse cu malțiozitate Ciufu. Noi credeam că-i la vreo asociație de locatari și ne și gîndeam cum să-ți luăm, hă, hă, hă!" "Glumești degeaba, punctă Tinjălă, de cele mai multe ori sînt mai folositori cei cu funcții mai mici. Uite, colega, de pildă ai putea să mă rogi oricît, instalatorul tot nu ți-l-aș da!" "Ei da, instalatorul mai treacă-meargă, dar ce mai faci azi cu un inginer, cu un strungar sau un sudor? La ce ți-ar folosi? Este adevărat că prin forța împrejurărilor, trebuie să-i acceptăm și pe ăștia, desi nu prea ne țin de cald, știți la ce mă refer. Dar dacă vom cugeta mai bine, îi vom putea folosi și pe ei la ceva." "Pe ei sau pe prietenii lor, filozofă semiductul Posmeag. Apropos, era să uit! Nu se găsește din întîmplare pe la voi, colega, un zugrav? Trebuie neapărat să zugrăvesc casa și am auzit că cer cam mult pe metru pătrat..." "Din păcate nu am așa ceva, replică Tinjălă. Mi-ar fi fost de folos și mie, dacă aveam ți-l împrumutam..." "Zugrav zici că n-ai, Tinjălă, pe cînd croitor, da, și te faci că plouă, îl interpelă Posmeag, și încă la o firmă de modă de lux. Desigur, nu pretind să mi-l cedezi, este prea valoros pentru mata și nici nu aș avea ce să-ți dau în schimb, dar mi-ai putea măcar îlesni o întrevvedere cu el." "Că bine zici, nea Posmeag, se băgă în vorbă și Ciufu. Aspectul ășta cu croitorii îmi scăpase complet. E clar că nu poate păstra

croitorul numai pentru el. Data viitoare va trebui să mi-l cedezi și mie!" "În ordine, ne-am învoit, spuse Tinjălă. Cîț privește împărțea de data viitoare, problema rămîne deschisă!" "Ei, acum ce facem? Conchise Ciufu. Toată lumea mulțumită sau ar mai fi cîte ceva? Dacă nu mai aveți nicio pretenție, considerăm discuția încheiată, repartizarea fiind echitabilă, profitabilă." Ceilalți incuviințară afirmativ.

Dinspre scara profesorilor se aud pași. Este directorul. Nea Ureche recunoaște călcătura. Se pîteste discret după un colț să nu fie văzut, pînă cînd directorul intră în încăperea unde se aflau cei trei.

"Domnule director, luă cuvîntul Ciufu, noi, ca profesori diriginți am terminat acțiunea de omogenizare a valorilor: părinții elevilor... scuzați, elevii părinților, nu așa! Adică elevii din seriile care formează clasa a VII-a au fost repartizați în clase conform rubricii: fiul lui... și al... de profesie..."

Așa cum spuneam școală nouă, vremuri noi! Oameni?? Alții, nu ca noi!

Un tînar intelectual adevărat, dacă ar citi aceste rînduri, poate că ar spune: "proștii sînt mulți ne-au invadat!" "Eronat, tîner, eronat, i-aș răspunde, proștii n-u s mulți, dar s-au infiltrat!"

Cu prostia te poți lupta, dar nu poți scăpa de ea!

HYPOCRIT

Notă: Respectând dorința autorului, am ortografiat peste tot cu "r".

REDACȚIA:

Redactor șef - Valentin TURCU
 Secretar de Redacție - Gheorghe GHEORGHIȘAN
 Redactor: Marian MILOVAN
 Caricatura - Adrian ENICĂ

D.T.P., Prepress și Tipar: S.C. ALMA DCMI - Craiova
 Tel. / Fax: (0251) 587.300